

ΤΑ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΑ ΠΟΥΛΙΑ

Δύο, από τους καλλίτερους συνεργάτες μας, στη «Ροσαντίν» (Διασκοπέτσι Ζαγορίου).

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΩΝ

(συνέχεια εκ της 29ης σελίδος)
που και να βοήθουνται.
Με το μέγαλωμα του περιοδικού μας σε 24 σελίδες θα δημοσιεύσουμε δλόκληρο το ιδρυτικό και το καταστατικό της.
—Ειδοποιούνται τα μέλη της να πληρώσουν μόνοι τους την συνδρομή των και να μη περιμένουν εισπράχτορα, γιατί υποτίθεται ότι τα μέλη της Αδελφότητας των Ξενητεμένων Ήπειρωτών έχουν τόσο συνείδηση ώστε δεν έχουν ανάγκη του εισπράχτορα.
—Η Αδελφότης Καλωτᾶς (Ζαγορίου) καλεί για την Κυριακή τοί Θωμά τακτική Γενική Συνέλευση στην οποίαν θα λογοδοτήσει το Διοικητικόν Συμβούλιον και θα εκλεγεί νέον.

—Η Ένωσις Ήπειρωτών Κοπανά σε προχθεσινή συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου της πήρε απόφαση να μοιράσει στους απόρους Ήπειρώτες της Συνικίας της 1800 δραχμές για τις γιορτές του Πάσχα.
—Η Αδελφότης Τσαρχιλμανίου μετά το Πάσχα θα καλέσει Γενική Συνέλευση και ετοιμάζεται να κάνει το χρονιάτικο γλέντι της.
—Γίνεται κίνηση σοβαρά για την ίδρυση Αδελφότητος Κατανοχωριτών Αθήνας—Πειραιά κι αυτή τη φορά υπάρχουν ελπίδες να πραγματοποιηθῇ.
Καθώς πληροφορούμεθα ἡ ὅλη κίνησις μέχρι τέλους Μαΐου θα καταλήξῃ, σε γενική συνέλευση για την εγχορσί του καταστατικού και την ἐκλογή του πρώτου Δ. Συμβουλίου και δεδομένου ότι ἡ Αδελφότης θα συμπεριλαμβάνει 13 χωριά θα ἔχει εὐρύτατον σφαιρικὸν δόμισμα.
Σημ. Ὡς πὺ σήμερα Κατανοχωριτικὴ Αδελφότης δὲν ὑπάρχει καμιά.

ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ

Ἰων. Δακτύπουλος 100, συνεργεῖον τυπογράφων Ἠπειρ. 200, Μήτσιος Παπαγεωργίου 20, Στεφ. Μαντῖλης 20, Γ. Τζαμῖχας, γιατρὸς 50, Γ. Πανταζῆς 10, Σύνολον 400.

(συνέχεια στο ἐρχόμενο)

Κάθε ἀπόδειξη πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφήν τοῦ κ. Β. Χ. ΦΑΝΙΓΣΙΟΥ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Για λογιστικὴς λόγους τὸ Πρακτορεῖο δὲν μπορεῖ νὰ πωλεῖ τὸ φύλλο μας 2 δραχμᾶς στὴν Ἠπειρ.
—Ἡ Συνδρομὴ ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ναι στὴν Ἠπειρὸς 25 δρ. γιὰ 12 φύλλα (1 χρόνος).

Ξενητεμένοι Ήπειρώτες

ἀγοράζετε καὶ διαδίδετε

τὰ «Ξενητεμένα

Πουλιὰ» εἶναι τὸ

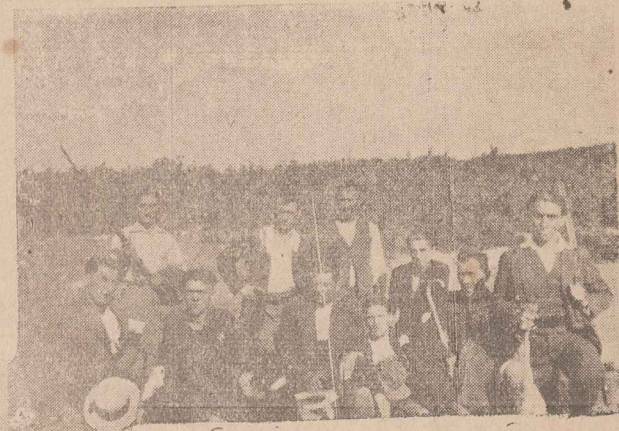
περιοδικὸ σας

Αδελφότης Ἀγιοκοσμιτῶν (Καζιωτῶν) Παγωνίου

Ἰδύθη πρὸ δύο ἐτῶν, προτοβουλία τῶν κ. κ. Θεοφ. Κιτωάνης καὶ Κώστα Πορφύρη, ἀδελφότης Ἀγιοκοσμά (Καζιῶν Παγωνίου) Στὶ τελευταῖς ἐκλογὰς ἐξελέγη τὸ Νέον Δ'κὸν συμβούλιον ἐκ τῶν κ. Ἡλία Κιτωάνη Προέδρου, Σταύρου Πορφύρη ἀντιπροέδρου, Κώστα Πορφύρη Γραμματεῦς, Θεοφ. Κιτωάνη Ταμίου, Νικ. Πορφύρη Ἐπιθεωρητῆ.

Τὸ Δ'κὸν Συμβούλιον ἐν τῇ προσπάθειά του νὰ ὑψήσῃ τοὺς πόρους τῆς ἀδελφότητος ἐξέδωκε λαχεῖον τοῦ ὁποῖου ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 25ῃ Μαΐου, ὅποτε καὶ ἐορτάζει ἡ ἀδελφότης.

Υπῆρχε καὶ ἐν Θεσ/κῇ ἀδελτῆς Καζιωτῶν, ἀπὸ το 1923. Μετὰ εὐδόκιμον δρᾶσιν πολλῶν ἐτῶν διελύθη, διότι τὰ περισσεύοντα τῶν μελῶν τῆς ἀναγκασθέντα λόγω τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἐνεργίας, ἐγκατέλειψαν τὴν Θεσ/κην.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Χρονιάτικη (γιὰ 12 φύλλα)
Γιὰ τὴν Ἠπειρὸν δραχ. 25
Γιὰ τὴ λοιπὴ Ἑλλάδα » 50
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ » 200

ὑπεύθυνος—Προϊστάμενος Τυπογραφείου, σύμφωνα με τὸ Νόμο:

Γιάννης Βαβαρέτος

Ἀργεῖος 34α—Ἀθῆναι

Ἰν Ἀργεῖος 34α

Τὰ Ξενητεμένα Πουλιὰ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

Χρονιά 1η, φύλλο 2	Γραφεῖα:	Τιμὴ φύλλου δρχ. 5
Ἀθῆναι	ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 61	
Μάρτης—Ἀπρίλης 1935	(Στοά Κουρτάλη Γραφ. 13)	

ΜΕ ΤΑ ΓΙΟΡΤΙΝΑ ΤΗΣ

Κομμάτια απ' την 'Ηπειρώτικη ζωή

Παράπονο Ξενητεμένου

Παρένο απ' το 'Ημε-
ρολόγιο ή «Δωδώνη»

Πατέρα μου τι μ' εστειλεις μακριά εδώ στα ξένα ;
κι' αφού τὸ ξέρουν στὸ χωριὸ χωρὶς λόγο κανένα
Καὶ σὺ καὶ μὲν μάννα μου δὲν τοῦλεγες ἀλήθεια
πὼς πᾶν ἐκείνοι οἱ καιροὶ, πὼς ἦταν παραμύθια
ἢ ἦσαν ὁ κόμος ἀγαθὸς καὶ πῶς ἡ ἐπιστήμη
καὶ πρόκοβαν στὴν ξενιτειά τὴν ἐποχὴν ἐκείνη,
ποὺ φευγανε ἀπ' τὸ χωριὸ μὲ τὸ σακοῦλ' στὴν πλά-
(τὴ
καὶ γύριζαν μὲ τὸ καλὸ ὄλο φλωριά γεμάτοι.

Τώρα τὰ ξένα ἄλλαξαν καὶ μὴχανὲς ἐβγήκαν,
οἱ πόλεις μᾶς χάλασαν, γιατί καταστραφῆκαν
ἢ ῥοῦσες πῶργαν ὁ χουσὸς καὶ κλείσαν τὰ μεγάλα
ταξείδια εἰς τίς μακρινὲς τίς χώρες, κι' εἶναι κι'
(ἄλλα
τὰ αἶτια ποὺ θὰ σοῦ πῶ γιατί μὲ δυσκολεύουν,
ἐμένα καὶ τοὺς χωριανούς ποὺ ξέρουν νὰ δουλεύουν.

Μήπως ἐγεννηθήκαμε σὲ πόλεις, σὲ λιμάνια
ἢ μέσα εἰς τὰ μέγαλα, σὲ σάλες μὲ ντιράνια;
μήπως δὲν ποτισοίκαμε πλατάνια καὶ θυμάρια
ἢ δὲν ἐπαρποτίσαμε ξυπόλυτοι στὰ λ'θάρια
μέσ' τὰ χωράφια τρέχαμε νὰ μᾶσουνε λουλούδια,
στοὺς ὄχτους βρόχια στήναμε, μὲ γέλοια καὶ τρα-
(γούδια,
στ' ἀμπέλια ἐμαζεύαμε, σῆκα, μήλια κι' ἀχλάδια
καὶ τὸ βράδι γυροῖσάμε μαζί μὲ τὰ κοπάδια
τὴν ἀνοιξὶ βοσκοῦσαμε τ' ἀρνιά καὶ τὰ κατσίκια
πληθαίναμε στὲς ορεινὰ καὶ πέρα στὰ χαλίκια,
καὶ παίζαμε τὸν ἀητὸ κι' ἄλλα πολλὰ παιγνίδια
τὸ βράδυ συμαζώναμε τὰ βόδια καὶ τὰ γίδια.

Καὶ στὸ σχολεῖο ποὺ μ' ἐστειλεις μόνον τὸ ρῆμα ξέρω
τὸ ρῆμα καὶ τὴ δοτικὴ καὶ τώρα ὑποφέρω,
γιατί δὲν μ' ἐμαθάν τὸ πὼς νὰ σπέρνω τὸ χωράφι
πὼς νὰ κλαδεύω τίς ἐλῆες νὰ σιάζω τὸ καλάθι,
ὅταν στ' ἀμπέλια γίνονται ὅμοια τὰ σταφύλια
στὴν Πόλι νὰ τὰ κορβαλὸ νὰ πέρνω γρόσια γίλια-
μά οὐτε γιὰ τὰ προβάτα μοιπαμπῶς νὰ τ' ἀρμέγω
καὶ τὸ θυμῶμαι κάποτε καὶ πῶς καὶ κλαίγω;
μ' αὐτὰ τὰ μέσα πῶχουμε τάχαρεστα καὶ τ' ἀρχαία
ποὺ τὰ χωράφια σπένδουμε καὶ μένουμε χερσαία,
τὲς πλοῦτινες γιὰ τὸ τυρί, καρόδαρες γιὰ τὸ γίλα
ἢ τὰ κασιούλια τὰ μικρά κι' ἀκόμα πόσα ἄλλα.

Ἐνὼ ἐδὼ μαθαίνουμε οἱ σὲ ἄλλες χώρες
πὼς ἀγίως, πὼς ἀσχημιες ποὺ μόνον πέντε ὥρες,
χρειάζονται νὰ ἐργασθοῦν μὲ νέα ἐργαλεία
νὰ βγάλουνε δουλειὰ καλὴ καὶ σὴν σὲ μεταλεία
ἀκούγονται ἢ μὴχανὲς τ' ἀμάξια καὶ τὰ τραίνα
κι' ἐμεῖς ἀποκοιμῶμε καὶ ἐρημία, τὰ ξένα
ἢ μὴπως ἐπεριμένουμε σαράφη, γιὰ νὰ γίνω
καὶ μὲ τὰ ξένα χορμάτα νὰ πέρνω καὶ νὰ δίνω;
πρέπει νὰ ξέρεῖ ὁ ἀνθρώπος τέτοιες δουλειές νὰ
(κάνει
ἀλλὰ ἐγὼ τὰ σκέπτομαι, θυμῶμαι τὸ ποτάμι
τ' ἀμπέλια τὰ ποτιστικά, τὸν ποταμὸ τὸν Μαῦρο
ποὺ μὲς τὰ γόργαλα νερά ἐπῆγαν γιὰ νόβρω,
λιγάκι διασκέδασι, καθὼς καὶ καρβίδες
γιατί πῶτα ἐκαίγαμε στὸν κάμπο τίς ἀκρίδες,
στ' ἀμπέλια θέλω νὰ βρεθῶ μεθαύριο στὸν τρύγο,
τὴν ξενιτιά βαρύνει καὶ θέλω γιὰ νὰ φύγω.

ΜΗΤΣΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ

(Ἐκ κάτω Ραβενίων Πρωγόνιων 'Ηπείρου)
Πειραιεύς 1931

Ο ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ ΓΙΑΝΝΙΩΤΗΣ

Τὸ 1914 συζητοῦσαν μιά παρέα σ'ένα χάνι
τριγυρῶ ἀπ' «τὸ σ'κῶτι καὶ τὸ μ'σουλιά»...
—Τσῶπα ὦρὲ Γιούτζια, π' ξερ'σι καὶ σὺ ἀποὺ
Κόσμο, ἐσὺ δὲν πῆγες οὔτε στ' Φιλ'πιάδα.
—Κι σὺ;
—Ἰγὼ οὐρ' ψ'χή μ' πῆγα ὡς στ'ν Πρέβεζα!!!

'Ηπειρώτες; Διαβάστε μὲ π ρ ο σ ο χ ἢ τὰ
«Ξενητεμένα Πουλιὰ»
γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν 'Α ξ ῖ α τ ο υ ς.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΝΑ ΜΑΣ ΣΟΦΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

[Τὸ λένε στὸ Ζαγόρι, στὴν Κόνιτσα, στὸ Πω-
γόνι, στὰ Κατσανοχώρια κ' ἴσως σ' ὅλα τὰ
χωριά ποὺ ξενιτεύονται]

Στὸ στρώμα κι' ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν
βελόντζα, ἡ μάννα λέει στὰ δυὸ της
παιδιά, τὸν Κολιὸ καὶ τὴν Λέγκω, τοῦτο
τὸ παραμῦθι γιὰ νὰ τ' ἀποκοιμήσῃ;

«Ἦταν κι δὲν ἦταν... ἦταν ἕνας
πάπ'ς ποὺχε ἕνα κόκοιτο (πετεινὸ).
Ἦταν κι μιά δάδω ὁποῦχε μιά κόττα.
Ἦ κόττα ἔκανε αὐγὰ τ'ς θάδως κι' ὁ
κόκοιτος κοῦστ'λιές τ' πάπ'!

Μιά μέρα πᾶν' οὐ πάπ'ς στ' δάδω κι
τ'ς λέει.

—Νόμ' ἐν' ἀθγὼ, Τῶδω(ι) ἕνα.
Πᾶν' κι τ'ν ἄλλ' τ' μέρα.—Δόμ' ἀκό-
μα ἕνα!

Ποὺ νὰ τ' δώκ' (ι) ἄλλο ἢ δάδω.

—Σύρε νὰ σ' κάν' οὐ κόκοιτος σ' αὐγὰ
τοῦπε.

Σκῶνεται οὐ πάπ'ς πᾶν' κλαίοντας
στοὺν κόκοιτο,

—Τι ἔχ'ς πάπ' κι κλαῖς τοὺν ρώτ'σι;
Νὰ ἢ κόττα κάν' αὐγὰ τ'ς δάδως κι σὺ
μ' κάν'ς κοῦστ'λιές, τοῦπειπε οὐ πάπ'ς.

Σιῶπα πάπ' κι θὰ πᾶν ἡγὼ νὰ σ' φέ-
ρω καλλίτερα αὐγὰ, ἀπ' τὰ ξένα εἶπε οὐ
κόκοιτος.

Κι ἔφ'χι μακριὰ στὰ ξένα.

Πᾶν' πᾶν' ῥίσι(ι) ἕνα μεγάλου σπῖτ'
Ἦταν τοῦ παλὰτ' τ' βασ'λιά.

Ἀν'βαίν' οὐ κόκοιτος στοὺν πηζούλ' κι
λέει:

—Κικικίικιη. Νὰ χ...τὰ τσ'λούφρια
τ' βασ'λιά κι τσ' βασ'ίτσας!!

—Μωρέπιάστε τον τοὺν κερατὰ λέει οὐ
βασ'λιάς, κι βάλτε τον νὰ παχύν' νὰ τοὺν
σφάζουμε.

Κάν' πὼς στέκεται οὐ κόκοιτος, κι
τοὺν πιάν' κι τοὺν βάν'στοὺν οὐντὰ μὲ τ'
ζάχαρ' γιὰ νὰ φᾶν νὰ παχύν'.

Ἦχαν' ἀπ' ἐδὼ ψάχν' ἀπ' ἐκ(ι) οὐ κό-
κοιτος ῥίσι(ι) τὰ φλουριά κι τὰ τρώει
ἔλα.

Τ'ν ἄλλη μέρα ἔκανε τοὺν φόριου. Τὸν
πῆραν οἱ δουλ' κι τοὺν πέταξαν. Σκῶνε-
ται ἔαν' ἀναβαίν' στοὺν σουρὸ ἀπ' τὰ ἔλλα
κι φωνάζ' πὼς δυνατὰ κι πὼς χαρούμενα
τώρα.

Κικικίικιη νὰ χ... πατόκουρφα τὰ
τσ'λούφρια τ' βασ'λιά κι τσ' βασ'ίτσας, κι
γίνηκ(ι) ἄφαντος.

Γυρνάει στοὺν πάπ' ὅλου χαρὰ κι τ'λέει

—Ἔλα πάπ' μ' κρέμασέ με ἀνάποδ',
στρώσι καταῆς ἔνα μιντέρ' κι πάρε μιά
δίτσα κι χτύπαμε στὰ φτιρά ἀλαφριά.

Ἐκανε ὅπως τοῦπειπ' μόλις τοὺν χτύπ-
ει φρρρρρ, τὰ φλουριά, τοὺν ξαναχτυπάει
φρρρρ. πάλι τὰ φλουριά. Κι' ματαπάλι,
κι ματαπάλι κι γιόμ'σι τὸ τσιόλ'.

Κι ἦταν οὐ πάπ'ς κι' οὐ κόκοιτος γιο-
μάτ' χαρὰ.

Νὰ κι' ἢ βάδου;

—Οὐί!!! φλουριά... νόμ' κι μένα ἕνα.

—Νόμ' ἀκόμα ἕνα!

—Ἐχ'ς τ'ν κόττα ἐσὺ, τ'ς εἶπε οὐ
πάπ'ς π'σ' κάν' αὐγὰ.

Φεύγ' ἢ δάδω τώρα κλαίοντας, πᾶν

στ'ν κόττα τ'ς κι τ'ς λέει αὐτὸ κι'
αὐτὸ... οὐ κόκοιτος τ' πάπ'...

Πέρν'ν τὰ μυαλιὰ ἄερα τ'ς κόττας
κι κινάει κι' αὐτὴ γιὰ τὰ ξένα μο-
ναχὴ τ'ς.

Δὲν πρόφτασι νὰ σώσ' παρέκ(ι)
ῥίσι(ι) ἕνα χαλὲ. Σρῶνετι τρώει—
τρώει, ἦταν κι μιά πιντάρια πισμέν'
τ'ν τρώει κι' αὐτὴ κι νόμ'σι πὼς
καζάντσι!!

Γυρνάει στ' δάδω.

Κάν' νὰ τ' χτυπήσ' γιὰ νὰ πέ-
σουν τὰ καζαντζ'μένα σὰν τὸ κό-
κοιτο κι τὶ νὰ πέσ'ν... ἔλου σ...
κι ἢ πεντάρια Κι ζουκῶσι τοῦ
σπῖτ'κι δὲν πάταγε κανέναν ἀπ' τ'
δρώμα.

Νὰ τί παθαίν' ἢ κόττα στὰ ξένα...
δὲν εἶν' ἄξια σᾶν τοὺν κόκοιτο.

Αὐτοῦ σκολαίει τὸ παραμῦθι' κι
ὁ πρῶτος σκολοὺς τοῦ πέτυχε: **Τὰ
παιδιά ἀποκοιμήθηκαν** ἄλ-
λά μέσα τοὺς ξυπνάει ἡ ζωὴ τους.
Ἀπὸ τὴν ὥρ' αὐτὴ χαράζεται ἡ
ἀντίθετη γραμμὴ τοῦ δρόμου τῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κολιὸς ὅλο
σκέφτονταν κι ἔλεγε: «Ἐγὼ εἶμαι
σᾶν τὸν κόκοιτο καὶ θὰ πᾶω στὰ
ξένα νὰ φέρω παράδες, κι' ὁ Κώστας
εἶναι σᾶν τὴν κόττα, νὰ μὴν' πάει
πυθνεῖν γιατί θὰ μᾶς ζουκουπῶσι
τὸ σπῖτι, νὰ κάτσει ἐδὼ νὰ κάνει
δουλειές».

Κι ἔτσι κι ὁ δεύτερος σκολοὺς
τοῦ παραμυθιοῦ, **ὁ παιδαγωγός**
κὸς πάλι πέτυχε.

Ἀν' ὁ Κολιὸς ἔλεγε εἶσαι θὰ κά-
νει καὶ ἔτσι θὰ «ῥάνει», ὅ,τι ἢ φαν-
τασία τοῦ χωρεῖ γιὰ τὰ ξένα, ἢ
Λέγκω (ἢ καυροκότα) ποὺ νὰ τολ-
μῶσι νὰ φαντασθῇ γιὰ ξενιτειά!

Ὁ φόβος τοῦ ἐπὶ θὰ φάει σκ...στὰ
ξένα, κι ὁ τρόμος ὅτι θὰ βρωμίσει
τὸ σπῖτι της, σωματίζει τὴ φαντα-
σία της στὸ νοικοκυριό, στίς μέσες
καὶ στίς ὅξω δουλειές τοῦ σπι-
τιοῦ.

Θαυμάζω σᾶν ἕνα ἀριστοῦργη-
μα τὸ παραμῦθι αὐτό, ποὺ βέβαια
εἶναι δημιουργημα, πέρα γιὰ πέρα
'Ηπειρώτικο τὸν Ξενητεμένον
νὰ ἀπᾶνω ἀπὸ 100 χρόνων.

Τὸ βρίσκω ὡς τὸ πῶς ἀπλοῦστε-
ρο καὶ τὸ πῶς ἐκλαϊκευμένο ἔργο.
Τὸ καταλαβαίνουν καὶ τὰ μο-
ρά. Στ' ἀλήθεια σοφὸ.

Μιά μέρα, ἦμουν σ' ἕνα προ-
σφυγικὸ συνοικισμό τῆς Ἀθήνας
σὲ σπῖτι, κι' ἐκεῖ κουβεντιάζοντας
κατάλαβα ὅτι οἱ μὴ 'Ηπειρώτι-
σες γυναῖκες, μαννάδες, δὲν μπο-
ροῦν νὰ χωνέψουν πὼς μᾶς ἀφή-
νουν ἐμᾶς οἱ μαννάδες νὰ φύ-
γουμε στὰ ξένα.

(Συνέχεια στὴν 20 σελίδα)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

'Ηθογραφία—Λαογραφία

'Ηπειρώτικα τραγούδια

ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙ

II

Ὁ πόνος τῆς Ζαγορισιοπού-
λας καὶ ἡ λεπτότης καὶ
ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς της.

Φεγγάρι μου λαμπρό, λαμπρό,
τρωθῶ κυκλωμένο!
Αὐτοῦ 'ψηλά' ποὺ περβατεῖς
Καὶ χαμηλὰ λογάσεις,
Μὴν εἶδες, μὴνα λόγασες
τὸν ἀγαπητικὸ μου; (α)

Σὲ τί τραπέζι κάθεται;
σὲ τί σιουμπέτ' (β) νὰ πῆνῃ;
Τίνος ματάκια τὸν θωροῦν
καὶ τὰ δικά μου κλαίουν;
Τίνος χερῶνα τὸν κερνοῦν,
καὶ τὰ δικά μου τρέμουν;
Τίνος χεῖλάκια τὸν φιλοῦν
καὶ τὰ δικά μου σβύνουν;...

Θέλω νὰ τὸν καταραστῶ,
πάλι τὸν λεημονιοῦμαι.
Εἶναι τῆς μάννας τ' μοναχός
καὶ ἀκριβός (γ) δικός μου.
Σὲ κυπαρίσσι ν' ἀνεβῇ,
μὰ χαμηλὰ νὰ πέσῃ.
Πέντε γιανοῦ νὰ τὸν κυττοῦν
καὶ τρεῖς νὰ τὸν ἀλλάζουν.
Νὰ λάχω νὰ διαβῶ κι' ἐγὼ,
Κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἀλλάξω!... (δ)

ΣΗΜ. α) Ἀγαπητικός—νέος κρυφοερω-
τευμένος ἐκ μέσους τῆς κορῆς, ἢ ἀραβο-
νισσμένος—ἀγαπημένος της.

β) Σιουμπέτ—καρφούσι τῆς Γαλλικῆς
bûche, μπουφέτι τραπέζι με παρόμοια πο-
τῶν ἐλλεικτῶν—κινεζοῦ.

γ) ἀκριβός—ἀντίστοιχον ἀκριβός τῆς γαλ-
λικῆς cher—ἀκριβός καὶ ποδοσφίτης! περὶ
προσώπων.

δ) Ἐδὼ δὲ φανερώνεται ὅλη ἡ εὐγένεια
καὶ ἡ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων τῆς Ζαγορί-
σιος κορῆς: Ζηλευτὰ, ὑποφύρα, διγνητὰ τὸν
πόνο της, δμαίει γιὰ ἐκδίκασι, καὶ εὐχεται
νὰ κυπητῇ ἐλαφρὰ ὁ ἀγαπημένος της καὶ
νὰ τὸν περαιοτῇ ὡς νοσοκόμα!...

Συλλογὴ: I. K. Δακτοπούλου

Δακτοπούλου 2 Μαρτίου 1935

Βάρα μας Περιοκὴ καὶ μοιρολόγι
ἀθανάτικο, μὰ βαρεῖα πλὴν βαρεῖα, θέ-
λουμε νὰ τὸ σκοβούμε σήμερ. Εἶναι
λαμπούρι...

Καὶ θὰ πηδήσουμε, θὰ σιουρῶσουμε,
θὰ τὸ κάψουμε...

Τὰ ξένα τῶν τὰ νεῖατα μας
τῶν τῆς λεβεντιάς μας.
Καὶ τὸ ψωμί τῆς ξενιτειᾶς
εἶναι μικρὸ φρονιάκι.

ΤΑΚΗΣ ΖΑΓΟΡΗΣ

'Ηπειρώτες
Διαδότες τὸ Περιοδικὸ Σχ

Σᾶν πέρσι καὶ πρόπερσι κι' ὅπως
πάντα θάρη καὶ πάλι φέτος ἡ Πασχα-
λιά...

Καὶ θάρη πάλι τὸ Μεγαλοσάββατο.

Ἀργά, κοντὰ μετάνυχτα, θὰ σχολάσω
ἀπὸ τὴ δουλειά μου, ἀπὸ τὸ ξεθῶμα ὁ-
λόκληρης βδομάδας καὶ κουρασμένους
ὡς βαθεῖα στὴν ψυχὴ, τσακισμένους, κα-
κὰ συγουρεμένους, θὰ τραβήξω σιγά—σι-
γά γιὰ τὴν καμαρά μου, θὰ στέκονται
ποὺ καὶ ποὺ θάναπνέω βαθεῖα, λὲς γιὰ
νὰ ξετάσω τὸν ἄερα ἂν εἶναι Πασχα-
λιάτικος μιά ποὺ θάνα Πάσχα. Μὰ ὁ
ἄερας δὲν θάνα Πασχαλιάτικος κι' ὡς
τόσο θάνα Πάσχα.

Οἱ συγκατοικοί μου, ὁ Κώστας κι' ὁ
Γιώργος, θὰ φτάσουν κι' αὐτοὶ σὲ λίγο,
ἴσως ὁ Γιώργος, ποὺ ἔχει λίγο καιρὸ
ποὺ ἦρθε ἀπ' τὸ χωριό, νὰ βαστὰ στὰ
χεῖρα του καμιά λαμπάδα καὶ νὰ μᾶς
πῇ «Χστός Ἀνέστη, παιδιά, καλὴ πα-
τρίδα».

Καὶ θάπαυτήσουμε, κι' ἐγὼ κι' ὁ
Κώστας, μ' ἕνα στόμα «Ἀμήν», μὰ ἕνα
«Ἀμήν» ξεψυχισμένο, ποὺ θὰ δείχνῃ ὁ-
λό το μεγάλο πόθο μας, μὰ καὶ τίς λί-
γες ἐλπίδες ἐκπληρώσεώς του.

Θάχομε ζάγορσι λίγα κόκκινα αὐ-
γά καὶ ψωμί θάχομε προνοήση ὡς κι'
ἀλατοπιπτερο νὰ πάρουμε, κι' ὁ Κώστας
θάχῃ φέρῃ ἀπ' τὴν ταβέρνα καὶ καμ-
μιά μπουκάλια κρασί.

Καὶ κεῖ γύρω στὸ ἀπὸ κάσες πετρε-
λαῖον τραπέζι μῆς, φωτισμένοι μὲ τῆς ἀ-
νάστασης τὸ σπαρτασέτο θὰ φᾶμε, θὰ
τσουγκρίσουμε τ' αὐγά, θάχομε τὸ Πα-
σχαλινὸ μας τραπέζι...

Θὰ μιλήσουμε πρῶτα γιὰ τὸν πόνο
τῶν ποδαριῶν μας, θὰ βροῖουμε θαρρε-
τά, μόνον τότε, τ' ἀφεντικά μας γιὰ τὴ
σκληρότητα τους, κι' ἔ. ἔ. γειά μας παι-
διά. Θὰ ποῦμε ἕνα, δύο.. τρία, ποτή-
ρια...

Θὰ διαβάσουμε τὰ γράμματα τῶν δι-
κῶν μας. Θὰ ἔχουν ὅπως καθεὶ χρόνον
τὴ λαμπρὴ τὴν ἀρχὴ τὸ «Καλὴ Λαμ-
πρή» θάκολουθῇ ὁ πόνος, ἡ νοσταλ-
γία, οἱ βασανισμένες λεπτομέρειες τῆς
ζωῆς τῶν καὶ τὸ «νὰ δῶς» ὁ μεγαλοδύ-
ναμος τ' χρόν' ἀντάμα γυε μ' καὶ στὸ
τέλος «δὲν σοῦ γράφω ἄλλο γιατί σ'ῶθ' κε
τὸ γκάξ' κι' με πονᾶν τὰ χεῖρα μ' ἀπὸ
τὸ σκάψιμο».

(Καὶ μὲν 'Ηπειρώτισσα! μάννα, γυ-
ναῖκα, ἀδερφή! Ἐσᾶς σᾶς πονᾶν τὰ χέ-
ρα σας ἀπὸ τὸ σκάψιμο, ἐμᾶς τὰ πό-
δια ἀπὸ τὴν ὀρθοστάσια.. κι' ὅλων μας
πονάνει ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν
ἀγιάτρεγο καὶ τῆς ξενιτειᾶς).

Θὰ ποῦμε καὶ δὲ θὰ μεθύσουμε.. Οἱ
σκέψεις μας θὰπετάξουν μακριὰ καὶ πῶ-
σω 10-15-20 χρόνια. Θὰ θυμηθοῦμε τὸ
χωριὸ μας, τοὺς δικούς μας, τὴ ζωὴ
μας.

Ὅλα τὰ δικά μας πράγματα καὶ
πρόσωπα ποὺ ἀγαπήσαμε καὶ μᾶς ἀγά-
πησαν.

Νὰ τώρα οἱ χωριανοὶ μας ντυμένοι

τὰ γιορτινά τους θάνα συγκεντρωμένοι
στὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησιᾶς μὲ τίς
λαμπάδες ἀναμμένες στὰ χεῖρα.

Νύχτα ἀνοιξιὰτικὴ! ἔσπερη, ὁμορφὴ,
γλυκεῖα, μαῖστρα. Κι' ὁ ἄερας εὐωδια-
στός, Πασχαλιάτικος. Οἱ κρότοι τῆς
καμπάνας καὶ τοῦ σήμαντρου θ' ἀνακα-
τεύονται μὲ τίς ψαλμωδίες τοῦ Χριστοῦ
Ἀνέστη.

Θάνα κεῖ κι' οἱ δικοί μας, ὅλοι οἱ
χωριανοὶ μας, ὡς τ' ἀνύπαντρα κορί-
τσια τοῦ χωριοῦ. Κ' θὰ γυρίσουν ὅτε-
ρα στὰ σπῖτια μας μὲ τίς λαμπάδες ἀ-
ναμμένες ἀπ' «τ' ἀνέσπερο» θὰ σταυ-
ρώσουν ὅλες τίς γωνιές τῶν σπιτιῶν μας
ὡς καὶ τὰ κελάρια, λέγοντας «Χριστὸς
Ἀνέστη» κι' ὅτε-ρα θὰ πᾶνε στὸ κόνι-
σμα νὰ προσευχηθοῦν γιὰ τοὺς ξενιτε-
μένους τους.

—Νάχαμε ἕνα ἀεροπλάνο καὶ νὰ
πηγαίναμε ξαφνικά στὸ χωριό..

—Ὅχι ἀπόψε, αἶφιο στὴ Δεύτερη
Ἀνάσταση, τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἐτοιμάζον-
ται νὰ τὴ σεργιανήσουν στὸ χωριό.

—Θάχῃ γούστο! α... ἂν μπορούσαμε..
ὦ ἂν μπορούσαμε..

—Πᾶς Γιώργο νὰ φέρεις ἄλλη μισή;
—Αὐτὸ θὰ τὸ μπορέσῃ.

Καὶ θὰ λυγιάξουμε.

«Μᾶς ἀναβάνουν» οἱ δ.κοί μῆς.

—Θὰ μιλήσουμε κάμποσο ἀκόμα θὰ
ποῦμε ὅλες τίς ἀναμνήσεις τίς Πασχα-
λιάτικες.

Θὰ ποῦμε γιὰ τὴν παιδικὴ μας χαρὰ
τῶν παρδαλῶν λαμπάδων, γιὰ τὰ κόκ-
κινα αὐγά, γιὰ τοὺς «Τσιούγκρους» μας
γιὰ τὰ διάφορα σχέδια ποὺ κάναμε πᾶ-
νω στ' αὐγά μὲ κερί (τίς πέδιδες), γιὰ
τὰ παιγνίδια μας ποὺ βάση εἶχαν τὸ κε-
ρί ἀντὶ παρὰδες, ἀκόμα θάχομε στὸ
στόμα μας ὅλα τὰ τραγούδια ποὺ τρα-
γο

Κρίσεις
Γνώμες

ΑΠ'ΤΟ ΚΑΡΑ

Περισσότερο απ' έτι περιμέναμε

Τό ότι θάχαμε κάποια επιτυχία διαβάζοντας είπαμε, αλλά μάς τὸ δὲν θάφτανε στὸ θαύμα νὰ γίνονται ἀνάρπαστα τὰ φύλλα μας δὲν τὸ φανταστήκαμε.

Ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ στοργή πού μᾶς δέχτηκαν, τὸ ἐνδιαφέρον πού ἐδείξαν καὶ δείχνουν γιὰ τὸ «Ξεν. Πουλιά» εἰς δεκάδες ἐκατοντάδες ἡπειρώτες ἀγνωστές μας κι' ἡ προθυμία των νὰ μᾶς βοηθήσουν μ' ὅλα τὰ μέσα στὴν ἐκδόσιν των μᾶς δίνουν τὴ δύναμη καὶ τὸ κουράγιο νὰ συνεχίσουμε καὶ νὰ δυναμώσουμε τίς προσπάθειές μας γιὰ τὴν καλλιτέρεψιν τούτου ἡμετέρου, ὅσο καὶ στὴν ποιότητά του περιεχομένου των.

Γιὰ τοὺς χωρὶς δουλειά, χωρὶς ψωμί

Πασχαλιές μέρες. Σι' ὅμως τόσες ἡπειρώτες ψυχὲς δὲν θάχουν οὐτὲ μίαν χαρὰ ψωμί.

Εἶναι οἱ ἄνεργοι ἡπειρώτες πού ζητᾶν δουλειά καὶ δὲν βρίσκουν εἶναι τὸ στίγμα των πού περιμένουν νὰ τοὺς στείλουν, κι' εἶναι καὶ τόσοι ἄλλοι...

Ἡ «Ἐνωσις ἡπειρωτῶν Κεραναῶν» ἔδωκε 1300 ἑν. γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς συνεισίας τῆς, τῆς ἀξίζει κάθε ἐπαινετός. Καὶ λέμε: Ἀπὸ ἀπὸ τὸ Κράτος δὲν λαβαίνεται ἀποτελεσματικὰ καμμιὰ γενικὴ φροντίδα γιὰ τοὺς νησιώκας, ἡμεῖς, τοῦλάχιστον ἂς ἰδρώσουμε ἕνα Τμήμα ἡπειρωτικῆς ἀλληλεβοηθείας.

Ὅσοι ἀδελφότητες συμφωνοῦν ἂς βάλουν μπρῶς νὰ γίνῃ τὸ ταμεῖο αὐτό, γιατί εἶναι ντροπὴ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ μας, νὰ ὑπάρχουν συνάνθρωποι μας στὸν αἰῶνα μας, νὰ μὴν ἔχουν ψωμί νὰ φᾶνε. Τὸ περιοδικό μας στὴ διάθεσίν τους.

Ὅτινος τ' ἄρσ' αὐτὴ εἶναι ἡ ἡπειρος

Κάμποσοι ἡπειρώτες, ξαφνιάστηκαν τὴν μάθανε πὼς τὸ περιοδικό μας γράφει:

ΕΝΑ ΣΟΦΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν 18 σελίδα)

—Τὶ μάννες, μὲ ῥώτησεν, εἶν' αὐτὲς πὺν στέλνουν τὰ παιδιὰ τους μικρὰ 12 χρονῶν σὲ ξένα μέρη;

Νὰ φύγῃ τὸ παιδί μου ἑμένα θὰ τρελάθω.

—Εἶν' ἀλήθεια πὼς ἀφίνετε παντρεμένες τίς γυναῖκες σας, στὸ χωριό, μὲ ῥώτησε μιά ἄλλη ἡ νεότερη.

Τότες τὴ θέλουν τὴν παντρεῖα οἱ γυναῖκες σας;

Αὐτὸ μὲ βοήθησε πολὺ στὸ νὰ καταλάβω ὅτι ἡμεῖς στὴν ἡπειρὸ εἴμαστε ἀλλοιῶς πλασμένοι καὶ προετοιμασμένοι ψυχολογικά. Ποῦ θὰ πεῖ πὼς ἡ ιστορία μας δὲν δοχεῖται ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ξεχωρισμοῦ. Ἀρχινάει ποσότητερα. Ἀφόντας ἀρχισαν νὰ μᾶς προετοιμάζουν ψυχολογικά — ἰδεολογικά γιὰ τὸν ξεχωρισμό! Κι ἀπὸ πότες τάχα νὰ γίνεταί τὸ τέτοιο μας τοῖμασμα; Ἀπὸ πότες ἀρχίναί ἡ ζωὴ μας ὡς ξενητεμένοι;

—Εγὼ λέω πὼς ἀπ' τὸ βράδυ πού μᾶς εἶπαν τ' ἀπάνω παραμῦθι.

Νὰ τὸ πρῶτο γόημα πού ἔχει.

ταὶ ἀπὸ τρανὰ πρόσωπα. Καὶ δὲν μποροῦν νὰ χωνέψουν πὼς μαστὸρ εἰ, μαγαζοὶ τυπογράφοι κ.λ.π. τίμιοι βιοπαλαιστὲς ἡπειρώτες βγάδουν ἕνα τέτοιο περιοδικό.

Ἄλλοι πάλι δὲν ἤθελαν νὰ λείναι γιὰ τὴν ἀθλιότητα τῆς ἡπειροῦ. Δὲς καὶ στὴν ἡπειρὸ ἡ ζωὴ εἶναι παραδεισένια!

Ἡμεῖς μὴ φοβὰ λέμε ὅτι ἡ ἡπειρος ἀπὸ τέτοια ἐπαγγέλματα ἀποτελεῖται καὶ ὅποιον δὲν τ' ἄρσ' ἡ νῆξι περιττεῖ δουλειὰ ἡδὲς ἂς ξεγραφεῖ.

Καὶ μένοντας αὐ οἱ πού εἴμαστε θὰ συνεχίσουμε.

Κουράγιο ἡπειρώτες

Ἀπ' ὅσα καταλάβουμε βγάδοντας καὶ πωλώντας τὸ περιοδικό μας εἶναι καὶ τὸ ὅτι παρ' ὅλο τὸ κακομαθημένο περιβάλλον μᾶς ὑπάρχει τόση μάλα περθεῖα, τόσος ἡπειρωτικὸς ἄγκος ὅσοι πού ἔχει τὴ θέλησι καὶ φροντίζει γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ τῆς ἡπειροῦ ὥστε νὰ μπορούμε, μ' ἐνθουσιασμό νὰ φωνάξουμε σ' ὅλους τοὺς ἀληθινούς ἡπειρώτες: Κουράγιο!

Ἡ Κοινωνικὴ ἰδιοκτησία

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας λέμε πὼς ἡ Ζαγορέσια Ἀδελφότης Νησιωτικῶν εἶχε 700 μέρες χρυσῆς, στὴν Τράπεζα Ἀνατολῆς καὶ πληρώθηκε πρὸς 22,80 ὀ. τὴ μιά.

Αὐτὸ τὸ ἀρπαγμα εἶναι σ' ὅλα τὰ χωριά μας μὴ χαρὰ καὶ νόημα καὶ εἶναι οἱ ἐκκοινοτομίες τῆς ἡπειροῦ πούχουν πρῶτα τόσα ἔσοδα ὥστε νὰ συντηροῦν σχολεῖα, γυμνασθεῖα, φαρμακεία, νὰ παντρεύουν κορίτσια νὰ διορθώσουν δρόμους καὶ τόσα ἄλλα σήμερον δὲν ἔχουν νὰ ἐξυπνῶν τὸ δ.ν.ι τους.

Μαννάδες μας χαρεῖται!

Ἡ ΠΕΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΗ (κι ὅχι βάρβαρη) ἐπιστήμη βρῆκε τὴ παρακάτω ὁπλὰ πού θὰ τὰ μεταχειριστοῦν σὲ πρώτη εὐκαιρία οἱ κακοῦργοι Κυβερνήτες τῶν Μεγάλων κρατῶν γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητας καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ!

1) Σφαίρα διαπερῶσα σινοδὴποτε ἐμπέδισεν ἀκόμη καὶ θάνατα πάρχους 1.80. 2) Περιστροφικὸν πυροβόλον «Κρού-

βλλον 1.000 βλήματα κττα λεπτὸν 3) Στρατοσφαιρικὴ βολὴ ἡ ὅποια θὰ καθοδηγῇ τὴν ἐκπενδόνεισιν ἐκρηκτικῶν ὕλων, περιεχομένων ἀσφειζιόγανα ἄερα εἰς ἀκτῖνα 320 χιλιομ.

4) Ἀκτὶς Ζωῆς, τῆς ὁποίας τὸ μυστικὸν τηρεῖται κρυπτόν καὶ ἡ ὅποια θὰ ἐγείρῃ ἀοράτους φραγμούς ἐναντίον τῶν στρατευμάτων.

ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀκτίνος ταύτης αἱ γέφυραι θὰ κταστρέφονται, πυροβόλα θὰ ἀναλυθῶνται, σιμημὶ ἀσχυρμῶν θὰ κινικοποιεῖνται σιδηρόδρομοι θὰ ἀποσυντίθενται.

5) Μυδραλαιοβόλον, ζυγίζον 10 χιλιόγρμμμ, βάλλον 600 σφαίρας κττα λεπτὸν καὶ ἄλλο βρῦτερον, βάλλον 400 σφαίρας κττα λεπτὸν.

Κι ὕστερα παραπονημασε γιὰ τὴ σημερινὴ ἐπιστήμη! τὸ πολὺ—πολὺ νὰ σᾶς ξαλαφρώσουν ἀπὸ τὰ π.ιδιά σας λὲς καὶ εἴμαστε πρῶτα πού δὲν ἀντιδρῶν τόσο πρὸς νόβουν!

Ἀπ' τὴν ἀναβροχιά καλὸ καὶ τὸ χαλάσι

Ὑστερα ἀπὸ τίς διαμαρτυρίες κι' ἀπ' τίς ἐνέογειες πού κάναμε πρὸς τὸν Φιλεβέρου τόσο ἡ ἀδελφότης τῶν Ξενῶν. ἡπειρωτῶν ὅσο κι' οἱ ἀδελφότητες: Καλωτὰς Μπάμπας, Δικόφρου καὶ τὸ περιοδικό μας τὸ Κράτος καὶ ἔστειλε στὰ χωριὰ πλῆρη χωριὰ μας.

Βέβλια τὸ ποσὸν τῶν 500 ἢ 1000 ὀ. σὲ κάθε χωρὸ δὲν εἶναι οὔτε μίαν μυριά ταμπάκο, ἀλλὰ σίμπος κάναμε καὶ τιποτὴ περισσότερο; Τόσο σι ἔχουμε τόσα πῆραμα.

ΕΥΔΟΚΙΑ ΚΥΡΚΑ

Χειρουργὸς Ὀδοντοεικτρός

Ἀθῆναις 47

ΟΥΔΙ ΜΑΣ

Ἀκόμ' αὐτὸ μᾶς ἔλειπε

Ξέπεσε στὰ χέρια μας μιά λογοδοσία τῆς «Πανεπιστημικῆς ἀδελφότητος Ἀθηνῶν», 1930—1931 καὶ λείπει στὴν 6η σελίδα:

«Ἐπίσης ἐξηγήσαμεν τὴν ἰδρυσιν ἐν Ἱωναννίνοις Σχολῆς Χωροφυλακῆς ἵνα οὕτως ἐξυμνεθῇ πόρος ζωῆς εἰς τοὺς πολυαριθμούς μορφωμένους καὶ κατὰ πάντα σεμνοὺς νέους μας, διὰ τοὺς ὁποίους, διὰ γνωστός ἡμῖν λόγους, ἐκλείσαν ἐθνητικῶς τὰς θύρας των τὰ κέντρα ἐκείνα, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρισκον οὗτοι ἄλλοτε ἐνταμον πόρον ζωῆς (Κων)πολεις, Ρουμανία, Ἀμερικὴ κ.λπ.).

Θαυμασία καθοδηγήσει! Ἐπειδὴ ἐκλείσανται ταῖς δ.α. πού «εὐρισκον ἄλλοτε ἐν τ.ι.μ.ο.ν. πόρον ζωῆς», οἱ ἡπειρώτες, ἡμεῖς δηλ. τώρα μᾶς ὁδηγοῦν καὶ μερμνοῦν νὰ γίνουμε. Τι; Χωροφυλακῆς!!! Τότες γιατί νὰ μὴ συμπληρώσουμε κι' ἡμεῖς; Σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς «Πανεπιστημικῆς ἀδελφότητος» ἐπειδὴ οἱ χωροφυλακῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παντρεύονται νὰ φροντισίωμε γιὰ τὰ θηλυκά μας νὰ κάνομε μιά ἐκδοσὴ ἢ ἕνα παζάρι, ἢ ἕνα μεγάλο μπ... νὰ τὰ πουλάμε, ἀφοῦ ἔχουν καὶ πέρσση σήμερα.

Γιατὶ ὅχι; Κρεῖας πουλημένο τὸνα κρεῖας πουλημένο καὶ τᾶλλο! Δὲν ντρέπονται λιγάκι ἐκεῖνοι πού τὸ λένε; Τι στὸ διάβαλο ἡ σωματεμπορία ἀπόκειναι νὰ γλυτώσῃ τὴν ἡπειρὸ;

Γιὰ τὴ Γλῶσσα μας

Σὲ πολλοὺς πατριώτες μας φάνηκε τὰ περιοδικὰ μας καλὰ «ἀλλ' ἡ ἑλῶσσα μας» ἀσχημη... Σίγουρα δὲν ἔχουν τ. λένε. Γιατὶ οὐκ λίγο οὐτε πολὺ, δὲν τοὺς ἀρέσει, δὲν θέλουν τὴ μάνα τους, τὸν π.ι.ε.α. τους, τὸν ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τοῦ τοῦ ἀντι-

Ὁ προεκλογικὸς των ἀγώνων, ἡμεῖς καὶ ἡ ἡπειρος

Ὅπου νᾶναι θὰ γίνον καὶ οἱ ἐκλογές.

Καὶ θὰ ξανὰ τοὺς ἰδοῦμε τοὺς δουλευτὰς μας, νὰ μᾶς τάζουν φούρους μὲ καρβέλια. Νὰ μᾶς φτιάσουν γιοφύρια στὰ ποτάμια μας καὶ νὰ μᾶς φτιάσουν καὶ... ποτάμια!! Χώρα ὁ σιδηρόδρομος Παρισίων—Βαχδάτης μέσον Λάκκα—Σούλι!!

Ἡμεῖς, τὸ Περιοδικό μας, βέβαια, δὲν εἴμαστε Κόμμα οὔτε ἀνέχομε ὡς ὀργάνωσιν σὲ κανένα, γιατί ὁ καθένας μας δυστυχὸς ἢ εὐτυχὸς, ἀκούσθῃ! τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο Κόμμα, καὶ ἔτσι δὲν μπορούμε ν' ἀνακατεψτοῦμε στὴν προεκλογικὴ τὴ πᾶλιν.

Μ' ὅλον τοῦτο καὶ ἔχουμε νὰ πούμε.

1) Ἀφόντας ἔρνε τὸ «ἐλληνικὸ, ἔτσι πού γίνονται οἱ ἐκλογές, εἶναι ζήτημα ἂν οἱ ξενητεμένοι ἡπειρώτες ἔχουν ψήφισιν καμμιὰ φράζ.

2) Ὅτι ἂν εἶχε προηγηθῇ μιά κατάλληλη συνεννόησις ἀνάμετα στὶς ἡπειρωτικὰς ὀργανώσεις τῶν ξενητεμένων καὶ μὴ ἀδελφότητες, συνεταιρισμοῦ, Σωματεῖα—ἐπαγγελματικὰ, ἐργατικὰ κ.λπ.) καὶ σχηματίζονταν ἕνας συνδυασμὸς ἀπὸ πρόσωπα τῆς ἐμπειρομένης των καὶ μ' ὀραμένο πρόγραμμα, τώρα πού γίνεταί ἀνακατάστη τῶν ἐκλογικῶν δυνάμεων στὴν ἡπειρὸ, θὰ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία.

Φτάνει νὰ ἐξασφαλισθῶνται ἀπὸ τίς τυχρὰς ἀποσπεί.

3) Γιὰ τὴν ὥρα εἴμαστε καὶ κοντὰ σὲ μᾶ: καὶ ὅλη ἡ ἡπειρος μὲ τὸ μέρος ἐκείνων πού θὰ καταφέρουν τὸ το δῶ τὸ «ἐξηγηματικὸν» στὴν ἡπειρὸ:

Νὰ δώσουν τίς οικονομικὰς δυνατότητας: στὰ χωριάτικα σπεί, νὰ μπορούν ν' ἔχουν ἀπ' ἕνα γαϊδουράκι γιὰ νὰ λείψῃ τὸ βάσανον τῆς ἡπειρωτικῆς. ἢ τυραγνία τῆς, τὸ ἔρρο τὸ ζιλιέλι..

Εἶναι αἰσχος στὴν ἐποχὴ πού ἄλλες σερμνοῦν μ' ἀεροπλάνα οἱ γυναῖκες μας νὰ τυραγνοῦνται ζαλιωμένες.

Κι οὔτε πρέπει νὰ συγχέουμε τὴ δουλειά, μὲ τὴν τυραγνία.

Ἐτάγμα
Ὁρμήνιες

χιτλεριστοῦ διανοουμένου Ζαγκόπ:

«Ἐξῆς φοβερὸς ὄρεσι! Μὰ ὅ,τι ἐπρεπε νὰ γίνῃ ἐγίνε! εἶδα χθὲς νὰ ἐξαφανίζεται ὁ Μ. Ζ. (πρόκειται περὶ τοῦ Ζάγκομπ) ἐξηφανίσθη εἶνε ἀλήθεια ἕνα πνεῦμα, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικά. Ἦσαν ἕνας ἀνθρώπος πραγματικῶς ὑπερήφανος.»

Τ' ἀκούσαν; Ἐπειδὴ ἦσαν ἕνας ἀνθρώπος; ὑπερήφανος στὶς ἰδέες του καὶ δὲ γίνονταν τιποτένιος σφογγολάριος; τῶν κακοῦργων, τὸν σκότωσαν κι' ἂς ἦταν καὶ φίλος των καὶ πνεῦμα ἄξια!

Τὰ νέα μας στελεχῇ

Στὰ «Νεοελληνικὰ Γράμματα» (14)435) μὲ χαρὰ διαβάσαμε, τὴ διυλεχτὴν συνεργασία τοῦ πατριώτη μας Γ. Κοτζιούλα «Τὰ Ξενητεμένα Πουλιά» εἶναι σίγουρα πὼς πολὺ γρηγορὰ (ἴσως κι' ἀπ' τὸ τρίτο φύλλο) θὰ ἔχουν ταχυκότατα τὴν ὁμορφὴν κι' ὀφέλιμην συνεργασία τοῦ καλοῦ μας φίλου καὶ καινούργου ἡπειρωτῆ ποιητῆ. Ὁ Κοτζιούλας εἶναι μετῆμας κι' ἔτσι κι' ἄλλοι οἱ ὅσοι. Νὰ! τὸ λέει στὸ τραγούδι του.

Μαστοροπόυλο

Τὸν πῆραν τὸν Κολί, τὸν πῆραν οἱ μαστοροὶ, παιδί ἀπὸ τὸ σχολεῖο, νὰ μάθει σπηλοφῶρι

Κι ἐδὴ πονετικὴ τὸν ἐββάλε μὲ κλάμα. «Τεῖράδῃ, Κυριακὴ θὰ κατερεῖ γιὰ γοῦμα.»

Δὲ φτάνει ἄλλο νὰ ἰδεῖ. παιδεύεται τὸ μάτι: κρατοῦν ἕνα ραβδί, τὸ σπᾶνται τὸν πλάτη.

Μᾶς ἔφυγε ὁ Κολίος καὶ εἶχε μὴ τέττα λύπη. Θὰ καὶ ὅλοι ἐδῶ τ' Ἀηλιὸς καὶ μόνο αὐτὸς θὰ λείπει.

ΜΕΛΕΤΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ

ΝΙΚΟΥ ΧΡ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ [Απ' τὰ Κατσανοχώρια]

Η ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

«Φιλοσοφούντα με δει ζήν και εξετάζοντα έμμαντόν και τούς άλλους».

Πλάτωνος : 'Απολογία Σωκράτους (28 ρ)

Στο νέο αυτό αιώσιο ξαναγέννημα της φύσεως το έσωτερικό μας «είναι» πλατύνει, γίνεται άπειρο... Νοιώθουμε τόν έαυτό μας να διαχέεται στο σύμπαν. Είναι το τέλειο αντίκροσμα του έξωτερικού κόσμου, είναι αυτή η ίδια η αντίληψη, που καθέννας μας σχηματίζει γι' αυτόν. Η αντίληψη αυτή φανερώνει την ύποκειμενική τοποθέτηση του περιβάλλοντός μας. Εύτυχης είναι εκείνος, στον οποίο η ύποκειμενική τοποθέτηση του αντικειμενικού δεν απομακρύνεται απ' την πραγματικότητα: αυτός θα συλλάβει στις γενικές του γραμμές το πραγματικό νόημα της ζωής, την κατεύθυνσή της και έτσι μέσα του θα χη μια ψυχική ισορροπία και με θάρρος θα μπορεί ν' αντικρύσει τα προβλήματα, που τίθενται μπρός του και θα περύνει μια σταθερή σιάσι απέναντί τους. Το αποτέλεσμα θα είναι δημιουργικό: έχει να ωφελήσει από τον άνθρωπο αυτούς, όχι μόνον η κοινωνία, με την ευρεία της λέξεως σημασία, αλλά πρώτιστα το περιβάλλον το κοινωνικό, όπου εΐδαν τον πρώτο ήλιο της ζωής των κι' ένοιωσαν τους πρώτους παλμούς της χαράς ή της λύπης... Βάσι άγράνταχη και γόνιμη γιά κατοπινή πορεία.

Το υπερτέλειο θέμα της άνοιξεως, ως άποκατάληξη μέσα μας την χειμωνιάτικη συννεφιά κι' ως στρέψουμε τα βλέμματα μας στην 'Ηπειρο, την πατρίδα μας. 'Η νοσταλγία των Ξενητεμένων Πουλιών της δεν πρέπει να την θεοποιή. 'Η νοσταλγία είναι άγάπη κι' η άγάπη στο αντικείμενό της βλέπει μονάχα την τελειότητα. Ο πραγματικός έρευνητής, με υπεύθυνη συνείδηση, θα βρεθεί σ' ένα τραγική αντίθεση: 'Όσο η φύσι είναι ωραία, τόσο ένας Ιστορικός λαός γογγίζει υπό το βάρος μιας ιδιόρρυθμης σκληριάς, μιας σκληριάς, η οποία είναι γνώρισμα όχι μονάχα της πατρίδος μας αλλά η οποία άπαντα σε γενικότερη κλίμακα κυρίως, έννοούμε, την ψυχολογική σκληριά την άπλη νοσταλγία των περασμένων. 'Όσο το σούρουπο φαίνεται εϊδυλλιακό και μυστηριώδες, τόσο βαρύνει η ψυχή των ανθρώπων. 'Όσο τα πρώτα άντικρυγίζον τή χαρά στις δροσοσταλίδες των λουλουδιών, τόσο τα δάκρυα είναι άπειρα που βρέχουν την άγαπημένη μας γη.

Γιά να νοιώσουμε αυτήν την αντίθεσι πρέπει, να έμβασθούμε στα πράγματα, στο έσωτερικό τους, χωρίς να περιοριστούμε στην επιφάνεια: αυτή θι μās ξεγέλαση και θα μās αποτραβήξει απ' το πραγματικό νόημα της ζωής. 'Η βαθύτερη άγάπη της πατρίδος μας πρέπει να ξεκινά από την άνωτερο βασική προϋπόθεση.

Αλλά ποιά είναι η βαθύτερη έννοια της πραγματικότητας; Είναι δυνατόν ν' την γνωρίζουμε άπόλυτα;

Η άπάντησι στα ερωτήματα αυτά είναι δυσκολωτική γιατί εάν έδιδετο, μέσα μας θι' άλκιωότερη ή γαλήνη της γνώσεως, που είναι άδύνατη γιά την χρονικά και τοπικά περιορισμένη οργανική ζωή ενός ή πλειόνων ανθρώπων όντων. 'Όσο και αν προσπαθούμε να τοποθετήσουμε τους έαυτούς μας εκτός της έποχής, στην όποιαν ζούμε, δεν το κατορθώνουμε, γιατί μās περιτριγυρίζουν πολλά προβλήματα, τα όποια θέλουν τή λύσι τους. 'Η μοναδική πτυχή, η όποια άνοίγεται στα μεγάλα πνεύματα, του μυστηρίου, το όποϊον μās περικαλύπτει,

είναι εκείνη, που οδηγεί διά μέσου της αισθητικής καλλιτερείας (aesthetischer Staat) στη σύλληψη του άνωτερου ώραϊου από το όποϊον μπορεί ο καθέννας μας να νοιώσει των περασμένων Ιστορικών έποχών τις πραγματικές πνευματικές αξίες. Από την άνωτερότητα αυτής της αντίληψεως θα μπορούσαμε να άισθανθούμε την ανθρώπινη τραγωδία υπό την μορφή της καλλιτεχνικής συγκινήσεως, όπως ένας Γκαίτε κι' ένας Σίλλερ.

Δεν γνωρίζουμε, λοιπόν, τή βαθύτερη πραγματικότητα, ούτε είναι δυνατόν να τή γνωρίσουμε άπόλυτα, άλλ' άνοίγουμε μονοπατάκι γιά τήν κατανόησι της. Γιά τήν κατανόησι όμως τή συνολική, την ενιαία του Ιστορικού δράματος—πρό όποϊο μετέχει κι' η πατρίδα μας—είναι απαραίτητο να λάβουμε υπ' όψει μας τόν άνθρωπο άν άνάπτυξι της καλλιτεχνικής συγκινήσεως, αλλά και στην ψυχολογική. Είναι αυτή, που προσδίδει στις μεγάλες έποχές της Ιστορίας εκείνο το κοσμικό μεγαλείο, που έμφανίζεται στον πνευματικό πολιτισμό άν άνάπτυξι της καλλιτεχνικής συγκινήσεως και της έπιστημονικής συνειδήσεως. Τήν καλλιτεχνική συγκίνησι και την έπιστημονική συνείδησι τις νοούμε μονάχα στο δημιουργικό ύποκειμενο. 'Η άναγνώρισι της αξίας ώρισμένων Ιστορικών έποχών άπλως είναι μία προσήλωσι στο παρελθόν, που μās άπομακρύνει απ' τή σύγχρονη πραγματικότητα. 'Η προσδεντική εξέλιξι έγκειται στην άντικειμενική έκτιμησι των στοιχείων του παρελθόντος, που άσκούν έπίδρασι στην έποχή μας, σε συνδυασμό με τα νέα στοιχεία που φέρνει ο χρόνος και πειδ πάνω απ' αυτά η ενεργητική επέμβασι των συνειδητών ανθρώπων γιά τή γόνιμη έπιρροή. Τή δογματική έρευνα πρέπει να την αντικαταστήσει η δημιουργική έρευνα.

Κι' άρχίζει έτσι ένας μεγάλος άγώνας μεταξύ του δογματισμού (προσήλωσι στο παρελθόν) και της δημιουργικής πραγματικότητας του παρόντος (προσήλωσι στο μέλλον). Κυρ ολκνικά γίνεται μεταξύ του παρελθόντος και του μέλλοντος, μεταξύ της Ιστορικής πραγματικότητας και της προσεκτάσεως του πνεύματος των ανθρώπων. 'Η σύγκρουσι αυτή είναι το δημιουργικό στοιχείο της Ιστορίας. Στη μεγάλη αυτή πάλη που διεξάγεται πρέπει να υπάρχη μία γενικότερη έννοια, καθοριστική της ανθρωπίνης ύποστάσεως και αυτή είναι το σεξουαλικό ένστικτο. Τ' ότο έχει μεγαλύτερη σημασία στην ύπαιθρο. 'Η εκπλήρωσι η ή καταπείσι του είναι η βάσι στην όποια στηρίζεται η ύμολότητα η άνωμαλία στην οίκογένεια και τα πάθη στο κοινωνικό σύνολο.

Απαραίτητη βασική προϋπόθεσι γιά την κατανόησι τής πραγματικότητας είναι και η έξής : δεν πρέπει να μās συνεπαίρνη το αϊσιόδοξο συναίσθημα της νεότητος, που όλα τα φαντάζεται ρόδινα, έφ' όσον έννοείται, επιτυγχάνει, ούτε η άπασιαιοδοξία όταν άποτυγχάνη. Αυτή έγκρατείτη άτομική της χαρά ή λύπη, χωρίς να συλαμβάνη ολοκληρωμένη την κοινωνική πραγματικότητα, δ' πότε θα βλέπαμε ότι άμώτερο—αϊσιόδοξία και άπασιαιοδοξία, χαρά και λύπη—έκφράζουν ενεργέστατα, σε τελευαία άνάλυσι, μιά άνθρώπινη τραγωδία. Μόνον τότε θ' άποδώσουμε τήν πραγματικότητα, όταν η ψυχική μας ύπόστασι άγκαλίση το περιβάλλον και το νοιώσει σάν ένότητα.

Και γιά την έρευνα της ήπειρωτικής πραγματικότητας πρέπει να ξεκινούμε από θε-

ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΛΑΚΑΣΙ

Α) ΚΑΤΣΑΝΟΧΩΡΙΑ

Νοτιοανατολικά απ' τὰ Γιάννενα, κι' απ' τὸ Μπιζάνι ὡς τὸ Ξεροβούνι καὶ δεξιά απ' τὴν ἐπαρχία Μετσόβου ὡς τ' ἄριστερά στὴν ἐπαρχία Τσαρκοβίστας εἶναι ἡ ἐπαρχία Μαλακασίου.

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο θὰ περιοριστοῦμε μόνον στὰ Κατσανοχώρια (τμήμα τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς).

Φυσικά σύνορα τῶν Κατσανοχωρίων εἶναι : Δεξιά τῶν : Ὁ "Αραχθός, ὅπ' ἦταν καὶ τὰ παλιὰ τοῦ 1912 σύνορα, ἄριστερά τῶν ἔχουν τὸ Ξεροβούνι καὶ τὶς ἀεττοράχες ποὺ σχηματίζουν ἕνα φυσικὸ φρούριο ἀποκλείοντας τὰ τρία χωριά, Πεστὰ, Κρυφοβὸ καὶ Ραβένια, κι' ἔτσι μεσ' τὸ φυσικὸ αὐτὸ φρούριο εἶν' τὰ χωριά : Ἑλληνικό, Ἀεττοράχες, Λάζαινα, Κορίτιανη, Πλαίσια Βαλτωῶρα, Καλέντζι, Πάτερο. Φορτόσι, Καλλιθέα καὶ Νίστορα.

Εἶν' ἀλήθεια πὼς καὶ γὼ δὲν ξέρω τί νὰ πρωτογράψω, γιατί δυστυχῶς μέχοι σήμερα γιά τὰ Κατσανοχώρια δὲν ἔχει γραφῇ τίποτα. Φιλολογία, ἡθορογία κλπ. ἀνύπαρκτα.

Ποὺς φταίει ; Κάνοντας τὴν ἀρχὴ τούτη δῶ σήμερα σ' ἕνα κυρίως ἀποβλέπω, στὸ νὰ κινήσω τὸ ἐνδιαφέρον κεινῶν που μοιροῦν νὰ γράψουν κάτι γιά τὸ χωριὸ τους ἢ τὴν περιφέρειαν ὅλη, νὰ τὸ κάνουν καὶ νὰ μὴ μένουν εὐχαριστήμενοι μετὰ μερὶν ἀφάνειά μας.

Τοὺς κατοίκους μοιροῦμε νὰ τοὺς χωρίσουμε σὲ τρεῖς κατηγορίες :

1) Σὲ οἰκογένειες ποὺ περιμένουν μόνον απ' τοὺς Ξενητεμένους νὰ τοὺς στεῖλουν.

2) Σὲ οἰκογένειες ποὺ περιμένουν κι' απ' τοὺς Ξενητεμένους, μὰ ποὺ κι' αὐτοὶ κάτι κάνουν ἑκεῖ γιά νὰ ζήσουν.

καὶ 3) σὲ κείνους ποὺ ζοῦν μόνον καὶ μόνον απ' τὴ δουλειά τους στὸ χωριό.

Ἡ πρώτη καὶ τελευταία κατηγορία εἶναι μιά ἐλάχιστη μειοψηφία, ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν κατοίκων ἀνήκει στὴ δεύτερη κατηγορία.

Κυριώτερα μέρη ταξιδιού μας εἶναι ἡ Ἀθήνα-Περαῖα, Αἰτωλοκαρνανία, Ἀργα, Πρέβεζα καὶ ἡ Ἀμερική.

Ἡ κυριώτερη ἀσχολία τῶν κατοίκων εἶναι ἡ γῆ, γῆ ὅμως λίγη καὶ ποὺ καλ-

(Συνέχεια στὴν 31 σελίδα)

ματικότητος πρέπει νὰ ξεκινούμε ἀπὸ θεμιλιώδεις, βασικές θέσεις. Αὐτὲς οἱ θέσεις θ' ἀποτελέσουν τὴν ἀρετήν τῆς ἐρένης τῶν ἐπὶ μέρους ζωτικῶν ἡπειρωτικῶν προβλημάτων. Μία ἀσφαλὴς βάσι θ' ἀποδόσῃ ἀσφαλὴ ἀποτελέσματα. Αὐτὲς πρέπει νὰ εἶναι τὸ πρόγραμμα ὅλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι πράγματι καὶ ὅχι μετὰ καιροσκοπισμὸν, ἀγαποῦν τὸν τόπον των καὶ θέλουν νὰ συμβάλουν στὴν ἀνάπτυξί του. Καὶ θὰ εἶναι. Κκι θὰ τὸ ἐφαρμόσουμε.

ΝΙΚΟΣ ΧΡ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Πτυχιούχος Νομικῆς

(Στὸ προσεχές θ' ἀσχοληθούμε με ἐπὶ μέρους ζωτικὰ ἡπειρωτικὰ προβλήματα).

ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Η ΕΛΟΝΟΣΙΑ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

Σ' όλες τις έλονοσιόπληχτες περιφέρειες τῆς Ἑλλάδος (Αἴγιο—Δράμα—Υπάτη κλπ.) ἀπὸ τὴν 1 Ἀπριλίου πῆγαν τὰ ἀνθελονοσιακὰ συνεργεῖα. Στὴν Ἡπειρο τίποτ' ἀκόμα. Κι ἔτσι πάλι θὰ ξεματιαστοῦν οἱ Ἡπειρώτες ἀπ' τὶς θέρμες ! Γιατί...

Ἐν ἀπὸ τὰ ζωτικώτερα ζητήματα τὰ ὅποια ἀπασχολοῦν τὴν Ἡπειρον εἶναι καὶ ἡ Ἑλονοσία.

Ἡ φοβερὰ αὐτὴ νόσος ἥτις ἔχει ἐξαπλωθῇ εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἔτσι ἐξηπλώθη καὶ εἰς ὠρισμένας περιφέρειας τῆς Ἡπείρου, ἀλλοῦ περισσότερον καὶ ἄλλοῦ ὀλιγώτερον ἀναλόγως τῶν αἰτίων μίας ἐκάστης περιφέρειας ἅτινα προκαλοῦσι τὴν ἀσθένειαν ταύτην.

Ἰσως πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας νὰ μὴ γνωρίζωσι σχετικῶς περὶ Ἑλονοσίας, ὡς ἐκ τούτου εἴμεθα ὀποχρεωμένοι νὰ ποιῇμε μερικὰ περὶ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ἀρρώστειας πὼς εὐρέθη, πὼς μεταδίδεται, καὶ πὼς καταπολεμεῖται.

Α'.

Τὸ μικρόβιον τῆς Ἑλονοσίας τὸ ἀνεκάλυψεν ὁ Γάλλος ἱατρός Λαβερὰν τῷ 1880, ἔξ οὗ καὶ ὀνομάσθη πλάσμιδιον Λαβερὰν.

2. Πὼς μεταδίδεται.

Φορεῖς τῆς Ἑλονοσίας εἶναι ὠρισμένα κουνούπια τὰ ὅποια ταμποῦν τὸν ἑλονοσιόνη ἄνθρωπον καὶ μεταδίδουσιν τὸ μικρόβιον τῆς ἀσθενείας αὐτῆς εἰς τὸν ὕγιει, καὶ τὰ κουνούπια αὐτὰ λέγονται ἀνοφελεῖ, γεννῶνται καὶ ἐξελίσσονται εἰς τέλεια ἔντομα μέσα στὰ νερά.

3. Πὼς καταπολεμεῖται ;

Ἡ καταπολέμησις τῆς Ἑλονοσίας γίνεται διὰ τεσσάρων μεθόδων.

α. Διὰ τῆς κινινοθεραπείας

Ὅταν προσβληθῇ κανεὶς ἀπὸ ἑλονοσιαν παίρνει ὠρισμένην ποσότητα κινίνης κατὸν δόσην τῶν ἱατρῶν του, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ μέθοδος αὕτη δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀποτελεσματικὴ διότι ὁ ἀρρώστη δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀγοράσῃ συνεχῶς κινίνην, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ Κράτος θὰ εἰμπορῇ νὰ μοιράσῃ κινίνην δωρεὰν ἐπ' ἀπείρουν ὅπως συνέβαινε τὰ τελευταία χρόνια. Ἐπομένως ὁ τρόπος τῆς καταπολέμησεως αὐτῆς δὲν εἶναι ἐφικτός.

β) Διὰ τῆς διακοπῆς τῆς μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κουνούπου ἐπαφῆς, πὼς νὰ ἀποφεύγωμεν δηλ. τὸ τσίμπημα τῶν κουνουπιῶν.

Διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ τσίμπημα τῶν κουνουπιῶν εἰμποροῦμεν νὰ μεταχειρισθώμεν, κουνουπιέρες καὶ δικτυωτὰ πασάθια καὶ πόρτες, ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι καλὴ καὶ ὅχι τόσο δαπανηρὰ, ἀλλὰ εἰς τὰς περισσότερας περιφέρειας τὰς ἀγροτικάς πρό πάντων, εἶναι ἀνεφάρμοστη λόγω τῆς κακῆς ὑφύσεως τῶν σπιτιῶν των, ὅπως ὅλοι μας γνωρίζομεν ὅτι τὰ περισσότερα ἀγροτικά σπήτια εἶναι καλύβια καὶ ὅχι σπήτια, καὶ ἐπομένως λόγω τῆς μὴ ἐφαρμογῆς εἰς ὠρισμένας περιφέρειας δὲν καταπολεμεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

γ.) Διὰ τῆς ἐξάλειψως τῶν ἐσιῶν.

Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι ἡ πλέον ἐξασφαλμένη καὶ ἐφικτὴ ἀποτελεσματικὴ, διότι ὅταν ἐξελίσσονται τὰς ἐστίας θὰ ἐξελιφθῶσι τελεῖως καὶ θὰ ἀνοφελεῖ κουνούπια καὶ ἔτσι θὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς φορεῖς τῆς Ἑλονοσίας. Πὼς γίνεται ὅμως ἡ ἐξάλειψις αὐτῆς ; Ἡ ἐξάλειψις τῶν ἐσιῶν γίνεται διὰ μηχανικῶν μέσων, τὰ μηχανικά μέσα εἶναι ἀποστραγγίσεις τῶν ἑλῶδων ἐκτάσεων, διοχευσεῖς ὑδάτων, ἐπιχωματώσεις διαφόρων λάκκων, καὶ ὑφύσεις ποταμῶν καὶ χειμάρρων. Τὰ μηχανικά αὐτὰ μέσα τὰ ὅποια εἶναι καὶ μόνιμα ἐκπληροῦν δύο ὀφελιμοτέρους σκοπούς, τὴν ἐξίτην

ἐξάλειψιν τῆς Ἑλονοσίας, καὶ τὴν ἀπόδοσιν μεγάλων καλλιεργησίμων ἐκτάσεων.

δ.) Ἡ διὰ χημικῶν μέσων καταπολέμησις

Υπάρχουν ὠρισμένα χημικὰ οὐσία αἱ ὅποια ὀρίκονται στὰ νερά καὶ καταστρέφονται τὰ κουνούπια τὰ ὅποια ἐδράσκονται εἰς τὸ ὑδρόβιον στάδιον.

Αἱ χημικὰ αὐτὰ οὐσία εἶναι, τὸ πετρέλαιον εἰτε καθαρὸν εἰτε ἀνάκαυτον, διάφορα ἄλλα ὀρυκτέλαια, τὸ πρᾶσινον τῶν Παρισίων τὸ ὅποιν εἶναι ἀρσενικὸν δηλητήριο καὶ ἀνακατείνεται μετὰ σκόνην τοῦ δρόμου ἢ μετὰ σάχτη 1 : Ἀίτρω ἀρσενικὸν εἰς 100 Αἰτρώς σκόνην τοῦ δρόμου ἢ σάχτη, αὕτη ἡ μέθοδος πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται κάθε χρόνον καὶ εἰς ὠρισμένην περίοδον, εἰτε ἀπὸ Ἀπριλίου μέχρι τέλη Σεπτεμβρίου.

Τὴν τελευταίαν αὐτὴν μέθοδον τὴν ἐφαρμόζει ἀπὸ τὸ 1931 καὶ ἐντεύθεν τὸ Ἰνστιτούτον Ροκφέλερ εἰς ὠρισμένας ἑλονοσιόπληκτους περιφέρειας εἰτε εἰς τὴν Δράμην, εἰς τὸ Αἴγιον εἰς τὴν Ροδόδαφνην τοῦ Αἰγίου, εἰς τὰ Λουτρά τῆς Υπάτης καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ ὀργάνωσις αὕτη ἥτις διαμένει εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ κέντρον τὰς Ἀθῖνας, μετὰ Διευθυντὴν τὸν κ. Μπόλφουρ διδάκτορα τῆς Ἱατρικῆς ἱδρύσεν τοὺς πειραματικὺς ἀνθελονοσιακοὺς Σταθμοὺς εἰς αὐτὰς τὰς περιφέρειας, μετὰ ἀνάλογον ἐργατικὸν προσωπικὸν καλῶς καταρτισμένον, ἐφαρμόζει μετὰ μεγάλης λεπτομερείας τὴν μέθοδον ταύτην κατ' ὁρθεσιν εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν νὰ καταστella τὴν ἑλονοσίαν εἰς βαθμὸν πολὺ χαμηλὸν ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὰ πρῶτα ἔτη ἡ ἑλονοσία εἰς τὸ Αἴγιον καὶ εἰς τὴν Ροδόδαφνην ἦτο 70 οἱ καὶ σήμερον εἶναι μόνον 20 οἱ, εἰς τὴν Δράμην ἐπὶ τῆς ἀπὸ 50 οἱ ἐφθάσε 15 οἱ μόνον, ὡς ἐξ ὀδικῶς πληροφοροῦμεθα.

Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι ὀποσδήποτε ὀποτελεσματικὴ καὶ ὅχι τόσο δαπανηρὰ.

Αὐτὲς εἶναι οἱ τέσσαρες τρόποι τῆς καταπολέμησεως τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ἀρρώστειας, εἰς μεμονωμένους εἰτε ἐν συνδυασμῷ ἐφαρμοσθῶσι θὰ ἔχοιμε θαυμάσια ἀποτελέσματα ἀλλὰ δυστυχῶς ὅμως δὲν κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν τῶν ἑλονοσιόπληκτων ἀτόμων.

Β'.

Ἀς ἐλθῶμεν λοιπόν καὶ εἰς τὰς ἑλονοσιόπληκτους περιφέρειας τῆς Ἡπείρου.

Αἱ ἑλονοσιόπληκτες περιφέρειαι τῆς Ἡπείρου εἶναι αἱ ἑξῆς :

- 1) Ἰωάννινα
- 2) Κόνιτσα
- 3) Φιλιππιάς καὶ Ἀργα
- 4) Πρέβεζα
- 5) Ἡγομενίσταν
- 6) Πάργα
- 7) Φανάριον Μυρμαριτίου

Διὰ καθ' ἑκάστη τῶν ὀρεινῶν περιφερειῶν ὅλαι αἱ ἄλλαι περιφέρειαι εἶναι μεμολυσμέναι ἀπὸ τὴν ἑλονοσίαν ἄλλοι περισσότερον καὶ ἄλλοι ὀλιγώτερον ἀναλόγως τῶν ἑλῶδων ἐκτάσεων.

Εἰς τὴν τελευταίαν ὅμως περιφέρειαν ἡ ἑλονοσία καίμε θρασυῖται, διότι τὸ Φανάριον ἀποτελοῦμενον ἀπὸ 24 ἐν ὄλφ χωρία τσιφλίκια τῶν Μπεθδων ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἶνε περικυκλωμένα ἀπὸ ἀρεάντους ἐλῶδεις ἐκτάσεις φυσικὰς καὶ τεχνητάς, τεχνηταί εἶναι διότι δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν τῶν ῥυτίων, βλάζει ἄρκετὴν ποσότητα ῥυτίου καὶ νοστίμου. Οἱ κάτοικοι

τῆς περιφέρειας αὐτῆς δὲν ταξιδεύονται πούθεν ἀπὸ μόνον ἐπιδίδονται εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ῥυτίου, εἰς τὴν κτηνοτροφίαν, καὶ ἐν μέρει εἰς τὴν καλλιέργειαν δημητριακῶν καρπῶν. Εἶναι ὅμως τὸ εὐφορώτερον μέρος τῆς Ἡπείρου ἐνθά ἦτο δυνατόν νὰ ἀποξηρανθῶσιν ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀπεραντοὶ ἐλῶδεις ἐκτάσεις θὰ εἰμποροῦσαν νὰ ζήσουν καὶ ἄλλος τόσος πληθυσμὸς ὀρεινῶς νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ, ἀλλὰ δυστυχῶς ὅμως σήμερον ἡ ῥωὴ εἰς τὸ Φανάριον εἶναι οἰκτρὰ, ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι προσβεβλημένοι ἀπὸ ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἑλονοσίαν ἀπ' ἐνὸς καὶ ἀπ' ἑτέρου τῆς κακῆς διαβιώσεως λόγω τῶν οἰκονομικῶν σμερηνῶν δυσχερεῖων εἶναι κίτριναρῆδες καὶ καχεκτικοί, τὰ δὲ μικρὰ παιδιά γεννῶνται μετὰ φουσκαμένην σπλήνα, εἶναι ζήτημα ἐν ὃ Φαναριώσις ἐργάζεται καθ' ὅλην τὴν ἐργασίμον περίοδον, φεύγει ἀπὸ τὸ σπήτι του διὰ νὰ πηγαίη στὸ χωράφι του καὶ ἀντὶ νὰ ἐργασθῇ ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν περὶ νὰ μετὰ τὴν ὅλην τὴν πύρετον κάτω ἀπὸ κανὲν δένδρον τοῦ χωραφιότου καὶ ὡς ἐξ ὀδικῶς πληροφοροῦμεθα ἡ ἑλονοσία ἐκεῖ κυμαίνεται ἀπὸ 50—80 οἱο.

Ὅπως εἰς τὸ Φανάριον εἶσι καὶ εἰς τὰς ἄλλας περιφέρειας τὰς ἑλονοσιόπληκτους ἡ ἑλονοσία κυμαίνεται ἀπὸ 20—60 οἱο. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ δυστυχισμένη Ἡπειρος καθημερινῶς πφθερεῖται, διότι ἀπὸ μὲν τὰ ὀρεινὰ μέρη φεύγει ὁ κοσμάκης εἰς τὰ ξένα νὰ βρῇ δουλειὰ καὶ ποὺ δουλειὰ, εἰς δὲ τὸν κάμπον ὅπου εἶναι ὀπωσδήποτε εὐφορὸς δὲν τοὺς ἀφήνει ἡ ἑλονοσία καὶ ἔτσι ἡ Ἡπειρος εἶναι καταδικασμένη εἰς μαρμαρόν. Δὲν πρέπει ὅμως ἡμεῖς τὰ ξενιτευμένα πουλιὰ τῆς Ἡπείρου νὰ τὰ ἀφήσουμε τὰ πράγματα εἰς τὴν τήχην καὶ πρέπει νὰ ὑψώσωμεν ἀπαιτητικὴν φωνὴν εἰς τοὺς ἀρμοδίους ὅπως σφασομένη τὴν καταστασιν ἔσται καὶ ἄσφα. Νὰ ἐνδιαφερόμεν πολλὴν περισσότερον διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἑλονοσίας εἰτε διὰ διαλέξεων νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν τὸν ἐκπαιτούμενον γινόντων τῆς ἑλονοσίας καὶ νὰ ἐκπαιδίσωμεν τὰ δυνατὰ μέσα τῆς καταπολέμησεως. Ἡμεῖς οἱ Ξενητεμένοι Ἡπειρώτες ἔχομεν καθήκον νὰ ὑποδείξωμεν τί νὰ γίνη :

Νὰ ἱδρυθῶσι Σταθμοὶ ἀνθελονοσιακοὶ παρόμοιοι μετὰ τῆς Ὀργανώσεως Ροκφέλερ μετὰ ἄλλων καταρτισμένων προσώπων μετὰ τῆς ἐξῆς ἑδρῆς :

Ἐνας Σταθμὸς εἰς Ἰωάννινα μετὰ ὅλην τὴν ἑλονοσιόπληκτον περιφέρειαν, ἕνα, εἰς Φιλιππιάδα ἢ Ἀργα, ἕνας εἰς Πρέβεζαν, ἕνας εἰς Ἡγομενίσταν καὶ ἕνας εἰς Φανάριον. Ἰδρυόμενον αὐτῶν τῶν Σταθμῶν τὴν προῦντος συνδρομὴν τῶν κατοίκων ἀναμφισβήτητος ἡ ἑλονοσία εἰς ὅλην τὴν ἑλονοσιόπληκτον περιφέρειαν ὅπως ἀπεχώρησεν καὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου ἐδρεύουν τοιοῦτοι Σταθμοί.

ΕΙΛΙΚΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ

Τὰ Ξενητεμένα Πουλιὰ

Εἶναι ὁ καθρέφτης τῶν πόδων καὶ τῶν καὶμῶν τῶν Ξενητεμένων καὶ μὴ Ἡπειρωτῶν.

Εἶναι ὀποχρέωσι τοῦ κάθε Ἡπειρώτου νὰ μās γράφει γιά ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ χωριὸ του.

Ζαγορισσπούλες φωτογραφημένες στην
Καλωτά.

Στόν «Μέγα κάμπο (Φλαμπουράρι-Ζαγοριού) ψήλωμα 1200 μέτρα.

Πωγωνίσιες στο ψτεινόν χορό των Δελδινακιωτών

Κοσαιζήδες απ' τὸ Λαζέτσι

* * * * * ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΟΥ ΛΕΕΙ ΠΟΛΛΑ

— Έλθατε τὸ Α' φύλλον τῶν «Ξενητεμένων Πουλιῶν» καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἐκλασε ἀναγινώσκων τὴν εἰς γνήσιον Ζαγοριεῖο ἰδιῶμα τέσπιν ζωντανῇ περιγραφῇ τῆς Ζαγοριεῖας οἰκοκυρᾶς εἰς τὴν μοῖραν τῆς καὶ αὐταπάρνησιν τῆς νὰ λησμονήσῃ τὸν ἐαυτὸν τῆς καὶ τὰ δικαιώματά τῆς στὴ ζωὴ, νὰ μεγαλώσῃ παιδί, νὰ τὸ παντρεύῃ καὶ νὰ τὸ ταξιδεύῃ καὶ τὴν πικρὴν ὥρα τοῦ χωρισμοῦ.

Μὲ ὅχι ὀλιγώτερη συγκίνησι εἰσάβασα καὶ τὸ ἐπιδόρπιο (ὅχι τῆς ψάδας) τραγοῦδι. Εἶναι ἀφήγησι τοῦ Ἡπειρωτικοῦ γένου, γ.α νὰ κατηχήσῃ καὶ τὴν νόση τῆς νεολαίας γὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἀργότερα ἀνδρικό!

Εἶδα τὴν ὁμορφὴν Ζαγοριεῖα νὰ γυρίσῃ τὴν πηττα δεῖγμα τοῦ πολυσυνδέτου πολιτισμοῦ μας, δηλ. νὰ εἰμῆθα καὶ φιλόπονοι ἀργότερα καὶ εὐγενικοί καὶ καλλισθητοὶ οἰκοκυραῖοι. Ἰδιαίτερον ἐν τούτοις μὲ ἔκαμην ἡ γνέθουσα χωρική Ἡπειρώτις, ἡ ἁγία πάσης συμπαθείας καὶ τιμῆς ὡς μητέρα, ὡς ἐργαζομένη, ὡς νοικοκυρὰ παντὸς καὶ εἰς τὴν πορείαν.

Ἡ ἰδέα νὰ ἰδρῶσθῃ Σύλλογον μὲ ἔδραν τὰς Ἀθῆνας εἶναι ἀρίστη· ὅχι ὀλιγώτερον πρακτικὴ καὶ ἐπιτυχὴς ἰδέα τοῦ Περιφερειοῦ καλοῦν κάθε Ἡπειρώτην εἰς συνεργασίαν δίχως χροματισμόν ἰδεολογίας, φρονήματος, πολιτικῆς παρατάξεως. Ἄν εἴχαμε τὴν ἐνότητα καὶ ὁμόνοιαν ἡμεῖς οἱ Ζαγοριεῖοι μὲ τὸν πολιτισμόν, μόρφωσιν καὶ πλοῦτον καὶ τὴν πανίσχυρα μέγα πρὸς εἴχαμε θὰ εἰμαστε οἱ ἑβραῖοι τῆς Ἀνατολῆς.

«L' union fait la force». Ἡ ἐνωσις ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν· διάβαζε στὸ Βέλγιο, ὅταν ἐσπούδαζα. Δὲν πειράζει! Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ τὸ καλὸ.

Καὶ σὰς ἐκφράζω, φιλότιμοι καὶ καλοὶ νέοι, καλὰ μου Ἡπειρωτοπούλα τὰ εἰλικρινῇ μου συγχαρητήρια διὰ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ βάλοιμο σὲ ἐνέργεια τὴν ἀπόφασί σας, μὲ τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν καλὴν σας ἐπιτυχίαν.

Ἀπὸ παιδικὰ μου χρόνια ἔχω τὸ ὄρατο μας Ζαγόρι, τὰ ἦδη, τὰ ἔθιμά μας, τὸν πολιτισμό μας, μὰζὺ μὲ τὴν ἀπαράμυλλες φυσικὰς ὁμορφίαις τῆς φύσεως, ζωγραφισμένα ἀνεξάλειπτα στὰ βράθῃ τῆς ψυχῆς μου.

Καὶ πάντα ἤθελα νὰ εἶμαι συνεργάτης τοῦ καλοῦ. Καὶ σήμερα θὰ εἶμαι συνεργάτης στὴν καλὴ σας προσπάθεια, ἀλλὰ μὲ σύστημα καὶ τάξι, μεθοδικὰ καὶ ἐπιμονα, ὅχι μὲ ἐνθουσιασμοὺς ποὺ ξεατμίζονται γλῆγορα.

Γιὰ τὴν ὥρα στέλλω κατὰ τὰ κλασικά μας ὠραία τραγοῦδια, τὰ ὁποῖα μαζὺ μὲ τὴν Σορβόνην τῶν Παρισιῶν θαυμάζει ὅλος ὁ μερομήνιος κόσμος. Αὐτὸ διὰ νὰ ἡλεκορίσω Ἡπειρωτικὰς ψυχὰς ταξιδεμένες ἐν Ρουμανίᾳ, Ἀμερικῇ καὶ ἀλλοῦ καὶ νὰ τονώσω τὸ φρόνημα τῆς σημερινῆς νεολαίας, γιατί δίχως φρόνημα, ἀγάπῃ στὴν Ἡπειρο, στὸ χωριό, στὸ σπῆτι, στὴν οἰκονομία, στὸ βίβ, στὸ μαθητὴν καὶ δίχως αὐτοπεποιθῆσι δὲν γίνονται τίποτε. Υστερα θὰ ὀρθῶ στὰ θέματα **ὕγεινῆς** καὶ **δικαιοσύνης**, ἀπλὰ καὶ καταληπτὰ καὶ ἐφαρμόσιμα: Πῶς πρέπει νὰ ζοῦμε, πῶς νὰ τρεφόμεστε γιὰ νὰ εἴμαστε γεροί. Ὑστερα στὸν πολιτισμό, τὰ ἦδη, ἔθιμά μας—στὸ μέγα νοικοκυριό, στὴν ἔξω ἐργασία μας, στὴν ἀπολαυτὴν μας κ.λ.π.

Γιὰ τὴν ὥρα σὰς ἐμβάζω 100 δραχμ. μικρὴ μου πρώτη συνδρομή στὰ «Ξενητεμένα Πουλιὰ». Σὰς στέλλω καὶ ἕνα δεύτερο ἀπὸ τὰ δημόδια τραγοῦδια τῆς καὶ σὰς σπρίγγω τὸ χέρι ὅλων, καλὰ καὶ φιλόμιμα Ἡπειρωτοπούλα. Μὲ στοργή.

I. K. Δακτύπος

Ἀπὸ τὸ τρίτο μας φύλλο δίχως ἄλλο οἱ σελίδες αὐτὲς θὰ εἶνε ΕΝΑ ΣΩΣΤΟ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ γιὰ τὴν αὐτομόρφωσίν μας, ἡμᾶς τῶν Ἡπειρωτῶν ποὺ δὲν εἴχαμε νὰ σπουδάξωμε.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 11ης σελίδος)

Ἄρθρον 11

Ἐξαιρουμένου τοῦ αὐτοφώρου ἀδικήματος οὐδεὶς συλλαμβάνεται, οὐδὲ φυλακίζεται ἄνευ ἡτιολογημένου δικαστικοῦ ἐντάλματος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεως ἢ προφυλακίσεως.

Ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ δι' ἐντάλματος συλληφθεὶς κρατηθεὶς προσάγεται εἰς τὸν ἀρμόδιον ἀνακριτὴν ἄνευ τινὸς ἀναβολῆς, τὸ βραδύτερον δ' ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς συλλήψεως, ἂν δὲ ἡ συλληψὶς ἐγένετο ἐκτὸς τῆς ἔδρας τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐντὸς τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου πρὸς μεταγωγὴν χρόνου.

Ὁ ἀνακριτὴς ὀφείλει ἐντὸς τεσσαράκοντα ὁκτὼ τὸ πολὺ ὥρων ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς, εἴτε ν' ἀπολύσῃ τὸν συλληφθέντα, εἴτε νὰ ἐκδώσῃ κατ' αὐτοῦ ἐντάλμα φυλακίσεως.

Ἡ προθεσμία αὕτη παρατείνεται μέχρι πέντε ἡμερῶν, αἰτήσῃ τοῦ προσαχθέντος, ἢ ἐξ ἀνωτέρας βίας, βεβαιουμένης ἄμεσως δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ Συμβουλίου.

Παρελθούσης ἀπορίτου ἐκατέρωθεν τῶν προθεσμιῶν τούτων, πᾶς δεσμοφύλαξ ἢ ἄλλος ἐπιτετραμμένος τὴν κράτησιν τοῦ συλληφθέντος, εἴτε πολιτικὸς ὑπάλληλος, εἴτε στρατιωτικὸς, ὀφείλει ν' ἀπολύσῃ αὐτὸν παρασχεῖν.

Οἱ παραβάται τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τιμωροῦνται, διωκόμενοι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατῇ, ὑποχρεοῦνται καὶ εἰς τὴν ἀνὸρθωσιν πάσης ζημίας προσγενομένης εἰς τὸν παθόντα καὶ ἱκανοποιῶσιν αὐτοῦ διὰ χρηματικῶν ποσῶν, ὁριζομένου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, οὐδέποτε ὅμως κατωτέρου τῶν δέκα μεταλλικῶν δραχμῶν δι' ἐκάστην ἡμέραν.

Εἰδικὸς νόμος θέλει ὀρίσει τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους παρέχεται ἡ ἀποζημίωσις ἀπὸ τὸ Κράτος εἰς ἀδικῶς προφυλακισθέντας ἢ καταδικασθέντας.

Ἡ προφυλάκις δὲν δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τῶν διὰ νόμου ὁριζομένων.

Ἐρμην. δὴλ.—Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς Συνταγματικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 ἀναφορικῶς μὲ τὴν τιμωρίαν τῶν ὑπαίτιων διὰ παρανόμους κατακρατῆσεις εἶναι ὅτι δὲν εἶναι στοιχείον τοῦ ἀδικήματος ἡ δολία προαίρεσις, ἀλλὰ ἀρκεῖ ἡ ἀπλὴ γνώσις τῆς παρανόμου κατακρατῆσεως.

Ἄρθρον 12

Ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων δύναται πάντοτε τὸ Συμβούλιον τῶν Πλειμελειοδικῶν, τῇ αἰτήσῃ τοῦ

προφυλακισθέντος, νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἐπὶ ἐγγυήσῃ, ὁριζομένη διὰ διὰ δικαστικοῦ βουλεύματος, κατ' οὗ ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου. Οὐδέποτε δύναται ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἡ προφυλάκις νὰ παραταθῇ πέραν τῶν 3 μηνῶν.

Ἄρθρον 13

Οἱ Ἕλληνες ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ συνέχεσθαι ἡσυχῶς καὶ ἀόπλως· μόνον εἰς τὰς δημοσίας συνανθροίσεις δύναται νὰ παρίσταται ἢ ἀστυνῶν. Αἱ ἐν ὑπαίθρῳ συνανθροίσεις δύναται νὰ ἀπαγορευθῶν, ἂν ὡς ἐκ τούτων ἐπικεῖται κίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, κατ' ὃν τρόπον θέλει ὀρίσει ὁ νόμος.

Ἄρθρον 14

Οἱ Ἕλληνες ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι, τηροῦντες τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, οἵτινες ὅμως οὐδέποτε δύναται νὰ ὑπαγάγουν τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς προηγούμενην τῆς Κυβερνήσεως ἄδειαν. Συνεταιρισμὸς τις δὲν δύναται νὰ διαλυθῇ ἔνεκα παραβάσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων, εἰμὴ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἄρθρον 15

Τὸ ἄσυλον τῆς κατοικίας εἶναι ἀπαραβίαστον.

Οὐδεμία ἐρευνα ἢ εἰσδοξὶς εἰς κατοικίαν ἐνεργεῖται εἰμὴ ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσει.

Οἱ παραβάται τῶν διατάξεων τούτων τιμωροῦνται ἐπὶ κατασχρῇ τῆς ἐξουσίας τῆς ἀρχῆς, ὑποχρεοῦνται δὲ καὶ εἰς πλήρη ἀποζημίωσιν τοῦ παθόντος καὶ προσέτι εἰς ἱκανοποίησιν αὐτοῦ διὰ χρηματικῶν ποσῶν, ὁριζομένου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, οὐδέποτε δὲ κατωτέρου τῶν δέκα μεταλλικῶν δραχμῶν.

Ἄρθρον 16

Ἐκαστος δύναται νὰ δημοσιεύῃ προφορικῶς, ἐγγράφως καὶ διὰ τοῦ τύπου τοὺς στοχασμοὺς του, τηρῶν τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Ὁ τύπος εἶναι ἐλεύθερος. Ἡ λογοκρισία ὡς καὶ πᾶν ἄλλο προληπτικὸν μέτρον ἀπαγορεύεται. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς κινηματογράφους δύναται νὰ ληφῶν προληπτικὰ μέτρα πρὸς προστασίαν τῆς νεότητος. Ἀπαγορεύεται ὡσαύτως ἡ κατάσχεσις ἐφημερίδων καὶ ἄλλων ἐντύπων διατριβῶν, εἴτε πρὸ τῆς δημοσιεύσεως, εἴτε μετ' αὐτῆς. Ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαιρέσιν ἡ κατάσχεσις μετὰ τὴν δημοσίευσιν ἔκα προσβολῆς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένους περιπτώσεις ἔνεκα ἀσέμνων δημοσιευμάτων, προσβαλλόντων καταφανῶς τὴν δημοσίαν αἰ-

ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΗ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

δὲ, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τῆς κατασχεσεως ὀφείλει καὶ ὁ εισαγγελεὺς νὰ ὑποβάλῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστικὸν Συμβούλιον καὶ τοῦτο ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς διατηρήσεως ἢ τῆς ἄρσεως τῆς κατασχεσεως. Ἄλλως ἡ κατάσχεσις αἰρεται αὐτοδικῶς. Ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ βουλεύματος ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὸν δημοσιεύσαντα τὸ κατασχεθέν.

Ἐπιτρέπεται νὰ ληφθῶν διὰ νόμου ἰδιαίτερα μέτρα πρὸς καταπολέμωσιν τῆς προσβολῆς τῆς δημόσιας ἢ τῆς φιλολογίας καὶ προστασίας τῆς νεότητος ἀπὸ δημοσίων θεαμάτων καὶ παραστάσεων ἀκαταλλήλων.

Δύναται, κατ' ὃν τρόπον νόμος ὀρίσει, ν' ἀπαγορευθῇ ἐπὶ ἀπειλῇ κατασχεσεως καὶ ποινικῆς διώξεως ἡ δημοσίευσις εἰδήσεων ἢ ἀνακοινώσεων ἀναγομένων εἰς στρατιωτικὰς κινήσεις ἢ εἰς ἔργα ὀχρῶσεως τῆς Χώρας. Εἰς τὴν κατάσχεσιν ἐφαρμόζονται αἱ ἀνωτέρω διατάξεις.

Ὁ τε ἐκδότης ἐφημερίδος καὶ ὁ συγγραφεὺς ἐπιληψίμου δημοσιεύματος, ἀναφερομένου εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, πλὴν τῆς κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐπιβαλλομένης ποινῆς, εἶναι ἀστικῶς καὶ ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι εἰς πλήρη ἀνὸρθωσιν πάσης προσγενομένης ζημίας καὶ εἰς ἱκανοποίησιν τοῦ παθόντος διὰ χρηματικῶν ποσῶν, ὁριζομένου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, οὐδέποτε δ' ἐλάσσονος τῶν διακοσίων μεταλλικῶν δραχμῶν.

Εἰς μόνον τῆς ἐφημερίδος ἐπιτρέπεται ἡ ἐκδοσις ἐφημερίδων. Τὰ ἀδικήματα τοῦ τύπου δὲν θεωροῦνται ὡς ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἄρθρον 17

Βάσανοι καὶ γενικὴ δήμευσις ἀπαγορεύονται. Πολιτικὸς θάνατος δὲν ἐπιβάλλεται. Ἐπίσης θανατικὴ ποινὴ ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων δὲν ἐπιβάλλεται, ἐκτὸς τῶν συνθέτων, ἐφ' ὧν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἔαν τὸ μετὰ τοῦ πολιτικοῦ συνδεόμενον ἀδικήμα ἐπισύρῃ κατ' ἑαυτὸ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Ἐρμην. δὴλ.—Διὰ τῆς λέξεως «βάσανοι» ἐννοεῖται καὶ οἰαδήποτε κάκως πρὸς κολασμὸν ἢ ἀνακάλυψιν ἐγκλήματος.

Ἄρθρον 18

Τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν, τηλεγραφημάτων καὶ τηλεφωνημάτων εἶναι ἀπολύτως ἀπαραβίαστον.

Ἄρθρον 19

Οὐδεὶς στερεῖται τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ εἰμὴ διὰ δημοσίαν ὠφέλειαν προσκινῶντος ἀποδεδειγμένην, ὅτε καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσει, πάντοτε δὲ προηγούμενης πλήρους ἀποζημιώσεως. Ἡ ἀποζημίωσις ὀρίζεται πάντοτε ὑπὸ τῶν τακτικῶν

δικαστηρίων. Ἐν περιπτώσει δ' ἐπειγουσῇ δύναται καὶ προσωρινῶς νὰ ὀρισθῇ δικαστικὴ μετ' ἀκριβῆς ἢ πρόσκλησιν τοῦ δικαιούχου ὅστις δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ εἰς παροχὴν ἀναλόγου ἐγγυήσεως, κατ' ὃν τρόπον ὀρίσει ὁ νόμος. Πρὸ τῆς καταβολῆς τῆς ὀριστικῆς ἢ προσωρινῆς ὀρισθείσης ἀποζημιώσεως διατηροῦνται ἀκέραια πάντα τὰ δικαιώματα τοῦ ἰδιοκτῆτος, μὴ ἐπιτερομένης τῆς καταλήψεως.

Εἰδικοί νόμοι θέλουσι κανονίσει ὁμοίως τὰ τῶν ἐπιτάξεων διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατοῦ, τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης εἰς περιπτώσιν πολέμου ἢ ἐπιστρατεύσεως, ἢ πρὸς θεραπείαν ἀμέσου κοινωνικῆς ἀνάγκης, δυνάμενης νὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ ὑγειάν.

Ἐρμην. δὴλ.—Ἐν τῇ ὁρῇ ἰδιοκτησία νοεῖται καὶ ἡ κινητὴ τοιαύτη.

Ἄρθρον 20

Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μεταβολὴ τοῦ περιεχομένου ἢ τῶν ὅρων διαθήκης ἢ δωρεᾶς κατὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἢ κοινωφελούς σκοποῦ διατάξεις αὐτῆς. Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται διὰ νόμου ὅταν ἡ θέλησις τοῦ δωρητοῦ ἢ διαθέντος ἀποβῇ ἐπὶ ἀπολύτως ἀπραγματοποίητος, ἢ διὰ τοῦτο διατιθεμένου ἢ δωρομένου πρὸς ἄλλον παρεμφερῆ σκοπὸν.

Ἄρθρον 21

Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῶν εἶναι ἐλεύθεραι, διατελοῦν δὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον συμμετέχει εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐξάπλωσιν αὐτῶν.

Ἄρθρον 23

Ἡ ἐκπαίδευσις διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τοῦ Κράτους καὶ ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς αὐτοῦ ἢ τῶν ὁργανισμῶν τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως.

Ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευσις εἶναι δι' ὅλους ἐπιδιωκτικῇ, παρέχεται δὲ δωρεάν ὑπὸ τοῦ Κράτους. Ὁ νόμος ὀρίσει διὰ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν τὰ ἔτη τῆς ὁπορευτικῆς φοιτήσεως, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ εἶναι ὀλιγώτερα τῶν ἑξ. Διὰ νόμου δύναται ἐπίσης νὰ καταστῇ ὑποχρεωτικὴ ἡ φοίτησις καὶ εἰς σχολεῖα συμπληρωματικὰ τῶν σχολείων τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως μέχρι τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας.

Ἐπιτρέπεται εἰς ἰδιώτας καὶ νομικὰ πρόσωπα ἡ ἰδρυσις ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων, λειτουργούντων κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 24

Ὁ γάμος ὡς θεμελίον τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ τῆς συντηρήσεως καὶ προαγωγῆς τοῦ ἔθνους,

Τὰ ἰτομικάμας δικαίωματα (συνέχεια).

Καὶ τὸ μὲν 10ον ἄρθρον ἀφορᾷ οἰονδήποτε περιορισμὸν ἐπιβαλλόμενον εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, ἐντὸς τοῦ 11ον ἀφορᾷ εἰς τὸν περιορισμὸν ἔκτερον ποῦ ἐπιβάλλεται ὅταν διαπραχθῇ ἕνα ποινικὸν ἀδίκημα.

Εἰς τὴν γενικότητα τοῦ 10ου ἄρθρου συμπεριλαμβάνεται κάθε εἶδος περιορισμὸς τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ὅπως π.χ. εἶναι καὶ ὁ περιορισμὸς ποῦ ἐπιβάλλεται ἐπὶ τὴν ἐξάσκηση διαφόρων ἐπαγγελμάτων π.χ. τὸ τοῦ φαρμακοποῦ ποῦ ὁ ἀριθμὸς τοῦ εἶναι ὁρισμένος καὶ χορεύεται ἐιδικὴ ἀδεία ποῦ χορηγεῖται σύμφωνα μὲ τὴς διατάξεις ποῦ καθορίζει ὁ νόμος κλπ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον λοιπὸν αὐτὸ μόνος ἀρμόδιος νὰ ἐπιβάλλῃ περιορισμοὺς ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς σωματικῆς κινήσεως εἶναι ὁ Νομοθέτης. Κατὰ συνέπειαν οἰαδήποτε ἐνέργεια τοῦ Κράτους κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας μὴ στηριζομένης ἐπὶ νόμο, εἶναι ἀντισυνταγματικὴ (μὲ τὴν λέξιν νόμο ἐννοοῦμε ἕναν κανὼνα δικαίου εἴτε ὑπὸ τὸν νόμον, εἴτε ὑπὸ τὸν τύπον διατάξεως).

Στὸ 11ον ἄρθρον καθορίζονται συγκεκριμένα πλέον οἱ περιορισμοὶ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἡ ὁποία οὔτε μὲ νόμο μπορεῖ νὰ τροποποιήσῃ, ὅτι ἐπὶ τὰ ἀναγράφεται στὸ ἄρθρο αὐτό. Ἐάν π.χ. ἡ κρατικὴ ἐξουσία διὰ τῆς νομοθετικῆς τῆς λειτουργίας βάλῃ ἕνα νόμο ποῦ νὰ ὀρίσῃ ὅτι ἐπιτρέπεται ἐπὶ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν νὰ διατάξῃ νὰ συλληφθῇ ἕνας ποῦ ἔκαμε ἕνα ἀδίκημα, χωρίς ἐντάλμα, ποῦ νὰ κοινοποιηθῇ μάλιστα στὸν ἀδικήσαντα αὐτὸς ὁ νόμος θὰ εἶναι ἀντισυνταγματικός.

Ἀναφέρει τὸ ἄρθρον μόνον μὴ ἐξαιρέσει, ὅταν δηλαδὴ τὸ ἀδίκημα εἶναι αὐτοφώρῳ. Ποῦ δὲ ἀδίκημα εἶναι αὐτοφώρῳ καθορίζει ὁ νόμος λέγοντας:

1) «Ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀδίκημα εἶναι αὐτοφώρῳ ὅταν ὁ ἀδικήσας καταλαμβάνεται τῇ στιγμῇ ποῦ τὸ κάνει ἡ μόλις τὸ ἔκανε.

2) «Ὅταν ὁ ἀδικήσας συλλαμβάνεται ἔχων μαζὶ του τὰ πειστήρια δηλαδὴ τὰ ὄργανα μὲ τὰ ὁποῖα ἔκανε τὸ ἀδίκημα, ὅπλο, μαχαίρι κλπ.

3) «Ὅταν ὁ ἀδικήσας καταδιώκεται διὰ δημοσίας κραυγῆς, δηλαδὴ ὅλος ὁ κόσμος λέει πῶς ὁ τῆς ἀδίκησεως. Μονάχα λοιπὸν ἐπὶ τὴν περίστασιν αὐτὴ ἐπιτρέπεται τῇ συλληψῇ χωρίς ἐντάλμα, ἐντὸς σὲ κάθε ἄλλη ἀπαιτεῖ ἐντάλμα.

Ἀλλὰ τὸ Σύνταγμα δὲν βάζει μονάχα αὐτὸν τὸν περιορισμὸν στὸ Κράτος ἀλλὰ καθορίζει καὶ ἄλλους, δηλαδὴ ὀρίζει χρονικὰ ὅρα στὰ ὁποῖα πρέπει ὁ ἀνακριτὴς ν' ἀποφανθῇ γιὰ τὴν ἐνοχὴ ἢ μὴ τοῦ συλληφθέντος, ὅποτε ἐπὶ τὴν πρώτην περίπτωσιν θὰ βάλῃ ἄλλο ἐντάλμα προφυλακιστέως του, ἐνὸς ἐπὶ τῇ δευτέρῃ θὰ τὸν ἀπολύσῃ, καὶ ἐπὶ τῇ τρίτῃ θὰ ἀφαιρῇ τὴν ἐνοχὴν ἀπὸ τοῦ συλληφθέντος, ἀλλὰ καὶ ἡ προφυλάκησις του δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἐπ' ἀόριστον.

τελεῖ ὑπὸ τὴν ἰδιαίτερον προστασίαν τοῦ Κράτους.

Πολυμεεῖς οἰκονόμειαι δικαιοῦνται εἰς τὴν εἰδικὴν μέριμναν.

Ἄρθρον 25

Ἐκαστος ἢ καὶ πολλοὶ ὁμοῦ ἔχουσι τὸ δικαίωμα, τηροῦντες τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ν' ἀναφέρωνται ἐγγράφως εἰς τὰς Ἀρχὰς

Γεγονότα

Ενέργειες

Κίνησι

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ
ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ

Ευχαριστούμε όλους εκείνους που μας βοηθήσαν για να βγῇ τὸ περιοδικό μας. Τους Ἡπειρώτες τυπ. γράφους που δούλεψαν τζάμπα δλοκήρες νύξες. Τους καλλιτέχνες σκιτογράφους μας που δὲν δέχτηκαν νὰ πάρουν οὔτε πεντάρα γιὰ τὴ συμβολή τους στὴν δημοφ. ἐμφάνιση τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸν σκιτογράφο που μᾶς ἔκανε τις εἰκόνες μας μισοτιμῆς, ἂν καὶ δὲν εἶναι Ἡπειρώτες, κι ὅλους τοὺς ἄλλους που μᾶς βοηθήσαν γιὰ τὴν ἐπιτύχη, ὅπως κι ἐπέτυχε τόσ. στὴν ἐμφάνιση δύο καὶ σὺν περιεχόμενον τὸ Περιοδικό μας.

**

Ο ἐνθουσιασμός μὲ τὸν ὁποῖον ὑποδέχτηκα τὸ πρῶτο φύλλο καὶ ὁ φανατισμός τὸν ὁποῖον δεῖξατε καὶ δείχνετε γιὰ τὴ φαρδιά διάδοσή του, γιὰ τὴν μὲ καὶ τὸν τρόπο δημοσιότητάς του, δείχνει καθαρά ὅτι νοιώσαμε τὸ σκοπό μας ποὺ εἶναι καὶ δικό σας σκοπός καὶ μ' ἄλλη μὲς τὴν καρδιά σας ευχαριστοῦμε καὶ σὺν σφίγγουμε μὲ συγκίνηση τὰ χεῖρ. ἀγαπητοὶ μας φίλοι, συναγωνιστές μας.

**

Φιλοδοξοῦμε νὰ γίνουν τὰ «Ξενητεμένα Πουλιά» ὁ διεργητὴς τῶν πόθων καὶ τῶν κλυμῶν τῆς Ἡπειρωτικῆς ψυχῆς, ὁ σύνδεσμος τῶν ἀπανταχῶς τῆς γῆς Ἡπειρωτῶν, ὁ σύντροφος, ἀγωνιστὴς καὶ καθοδηγητὴς πᾶν ὁ καὶ τὸ ζήτημα. ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς Ἡπειρώτες τόσον ἐκείνων ποὺ μένουν στὴ πατρίδα, ὅσον καὶ κείνων ποὺ καλεῖται νὰ ζήνουν γιὰ τὴν καλλιτέρετη ζωὴ καὶ νὰ μένουμε μακριὰ ἀπὸ κάθε κόμμα καὶ μαζί μὲ τὸν ἐργασμένο Ἡπειρωτικό λαό..!

**

Ἐλλείψει; καὶ σὺν πρῶτο καὶ σ' αὐτὸ τὸ φύλλο ἔχουμε πολλὰ καὶ λίγα ἀρετὰ. Ἦταν ὅμως ἐπόμενος. λίγο ἀνθρώποι χωρίς ἐπαγ. ἐλμιακή (ἐκδοτική - δημοσιογραφική) πύλη μὲ μὲ ἀλλο ἐνθουσιασμό, καταπαισμένη μ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Μᾶς λρίπουν ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὰ Ἡπειρωτικὰ νέα. Οἱ μικροεπὶ μὲς οὐλὲς φτωχὲς, ὁ χῆρος μας στενός, περιορισμένος, πρὶν γρήγορα νὰ καταρρέουν νὰ βγαίνουν σὲ 24 σελίδες. Βοηθήστε μας σ' αὐτὸ καὶ σὰς ὑποχρῶμαστε πᾶς; καὶ καὶνοῦμε φύλλο θάναυ καλλιτέρετ ἀπὸ τὰλλα.

**

Τι ζητάμε:

Ζητᾶμε ἀπὸ σὰς τοὺς ἀνταγωνιστές; μας τοὺς φίλους μας τοὺς Ἡπειρώτες ποὺ πονᾶνε πραγματικὰ τὴν Ἡπειρωτὶ σὺν ὁλό της, σὲ πλειοψηφ. αὐτῆς - μ' ἓνα λόγο ἀπ' ὅσους ἐπιχειροῦν τὸν σκοπὸ τῆς ἐκδόσεώς μας καὶ ξεχωριστὰ ἀπὸ ὅλ. τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος τῶν Ξενητῶν. Ἡπειρωτῶν νὰ πρὶν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐκδόσεως τῶν «Ξενητεμένων Πουλίων», ὡς ἀντικειν. ὑπόθεσιν σας (ὅπως κι εἶναι) καὶ νὰ μᾶς βοηθήσετε....

**

Τις γνώμες σας γιὰ τὴν ἐν γένει ἐμφάνιση τῶν «Ξενητῶν», τί ἀπὸ τὰ περιεχόμενα σας ἀρέσει καὶ τί δὲν σας ἀρέσει, τί πρέπει νὰ βγάλουμε καὶ τί νὰ μὴ βγάλουμε καὶ τί σὰς ἔκαμε περισσότερο ἐντύπωση. Τις ἐλλείψεις μας τὰ σφάλματά μας καὶ τις ἀρτίες σας γιὰ τὸ καλλίτερο, ἔχουμε τὴ δύναμιν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πα-

ραδεχόμεσθε, νὰ τὰ διορθώσουμε καὶ νὰ τις ἀκούμε.

**

Ἀνταποκρίσεις καὶ ἀντιπροσώπους ἀπ' ὅλη τὴν Ἡπειρωτὶ (Γιάννενα, Πρέβεζα, Ἀρτα, Φιλιππιάδα, Κόνιτσα, Μαργαρίτη, Φιλιάτες, Μέτσοβο, κ.λπ.) καὶ ἀπὸ κάθε χωριὸ τῆς Ἡπειρου, ἀπ' ὅλες τις Ἡπειρωτικὲς ὀργανώσεις (σωματεῖα συνεταιρισμοῦ, ἀδελφότητες) καὶ ἀπ' ὅλες τις πόλεις τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἑσωτερικοῦ ποὺ βρίσκ. ν. τ. συγκεντρωμένοι Ἡπειρώτες. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας ἔχουν ἄς μᾶς γράψουν καὶ ἡμεῖς θὰ τοὺς ἀπαντήσουμε σὲ λεπτομέρειες, θὰ τοὺς πούμε τί πρέπει νὰ κάνουν, θὰ τοὺς δώσουμε θὰ τοὺς κατατοπίζουμε καὶ θὰ τοὺς ἐφοδιάσουμε μὲ δελτία ταυτίσεως κ.λπ.

**

Συνεργασία ἀπὸ κάθε Ἡπειρωτὴ, σπουδαγμένο καὶ μὴ ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ γράφει γιὰ τὴν Ἡπειρωτὶ. Οἱ μὴ σπουδαγμένοι καὶ μὴ διατάσσοντες. ἡμεῖς θὰ διορθώσουμε τὰ γραφτά τους. Μονάχοι μας, μὲ τις δυνάμεις μας θὰ παλαίψουμε γιὰ τὸ ζήτημά μας, γιὰ τὴν ζωὴ μας, γιὰ ὅτι μᾶς ἐνδιαφέρει. Μῆπως μᾶς βοηθήσει καὶ μὴπως μᾶς βοηθᾷ κανένας ὡς τῶρκα;

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς σπουδαγμένους μας δὲν δ. φ. θάρσαν ὅσοι δὲν ἔχασαν τὴν κατάρτησιν, ὅσοι βρῶνται κοντὰ σὺν πόνον καὶ σὺν θέλησιν καὶ ὅλοι θέλουν πραγματικὰ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν, νὰ παλαίψουν ἐιλικρινᾶ γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ καλλίτερο τῆς Ἡπειρου ὡς ἔχουν. Θὰ τοὺς δεχτοῦμε μὲ χαρὰ.

**

Νὰ Γραφῆτε καὶ νὰ γράψετε Συνδρομητὲς θὰ μᾶς διευκολύνεται στὴν αὔξησιν τῶν σελίδων τῶν «Ξενητῶν» - καὶ ἐπειθὲς ἔχουμε ἀπολογιστὴν γιὰ τὰ ὅλα τὰ ζήτηματά μας - ἐπίσης σὺν βάλισμα περισσότερων εἰκόνων τῆς Ἡπειρωτικῆς ζωῆς μας, στὴν δημοφ. ἐμφάνισιν, καλλιτεχνικώτερη ἐμφάνισιν τοῦ φύλλου μας.

Ἡ Πόστα μας

κ. Βασ. Ἀρ. Βακατάση. - Λάβαμε τὴ μελέτη σου «Μὴ καὶνοῦμεν ἰδέαν ὡς καὶ τις «Νοσταλγία». Θὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε μὲ τὴν αὔξησιν τῶν σελίδων μας.

κ. Ζήσων Πάπικα-Κατσίου Περού. - Ὁ «Χωρισμός» σας ἀπὸ σκοποῦ θὰ μὴ σὺν ἔπόμενα φύλλα. Σὺν στείλουμε ἀπὸ 5 φύλλα. Κατεργάμε.

κ. Ἰω. Ἀγ. Νάτσων. - Τὸ «Καμάρι» τῆς Μάννας ὡς θέμα εἶναι ζωντανό, παρμένο ἀπ' τὴν ζωὴν μας. Δὲν τὸ βάσαμε σὺν τοῦτο τὸ φύλλο γιὰ τὴν ἰδέαν πρὶν ἂν τὸ ξαναδουλέψετε θὰ γίνῃ ἓνα Ἡπειρωτικὸν ἀριστοῦργημα.

κ. Ἰω. Δακτύπουλον. - Τὰ λόγια σας, ἡ προθυμία σας, ἡ ἐιλικρίνεια σὺν ἀγαπᾶν μᾶς ἀναγκάζουν βαθύτατα. Σὰς ευχαριστοῦμε θερμὰ.

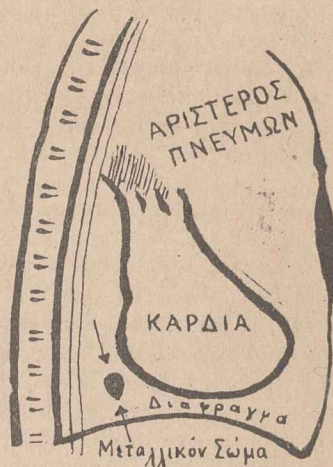
Ἡ φωτογραφία θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς τῆς ἀξίας χωρίς νὰ χαθῇ βεβαια.

κ. Χρήστον Γάσιον. - Φυλακὲς Ἑταιρείου, Θεοφάνη. - Καταλαβαίνουμε τὴ θέσιν σας. Εἰκόνα σας μὲν ἀπολύτη, μᾶς δίνον μόνον 15 δραχμὰς.

Μετὰ μεγάλη ἐπιτυχίαν τοῦ ἱατροῦ κ. Βασ. Χρήστου σώζει ὡς ἐκ θαύματος μίαν ἀπελπισμένην. - Μεταλλικὸς βώλος εἰς τὸν πνεύμονα καὶ ὅλε φυμπίων.

Εἰς τὰς Ἀθηναίικας Ἑφημερίδας, ἐδημοσιεύθη τὸ κάτωθι:

Ἐνδεκα δλοκήρα χρόνια εἰμαι ἄρρωστη χωρίς διαγνῶσιν. Γνωρίζω ἀπελπισμένην σὺν μετὰ τὴν Νοσοκομεία τῶν Ἀθηνῶν (Ἑρυθρὸν Σταυρὸν, Νοσοκομείον τῶν παιδίων, Ἑυαγγελισμὸν, Πολιτικὸν Νοσοκομείον), σὲ καθηγητὰς, ὑφηγητὰς Πανεπιστημίου, ἱατροὺς εἰδικούς καὶ μὴ (παθολόγους, παιδιατροὺς, φυματιολόγους κλπ) χωρίς νὰ βλέπω οὐδεμίαν βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς μου, χωρίς νὰ κατορθώσω ὅλοι αὐτοὶ κορυφαῖοι καὶ μὴ χωρίς νὰ βροῦν τὴν πάθησιν μου, παρ' ὅλας τὰς ἀντινοσηφίας καὶ ἀντινοσηφίας (σὺν Ἑρυθρὸν Σταυρὸν, Πολιτικὸν Νοσοκομείον καὶ σὺν ἰδιώτας ἀντιλόγους).

καὶ τὰς μικροσκοπικὰς ἐξετάσεις ποὺ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκαμα τὴν ὑποδείξει των. Ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης τὸ ὅπερ σὺν δραματικώτερᾳ ζωὴ δὲν ὑπάρχει χειράζετε Βιβλίον νὰ τὰ περιγράψω ὅλα.

Τελευταίως - ἰφού ὅλοι μοῦ λέγανε ὅτι ἔξω πράγματα φοβερά καὶ τρομερά καὶ πολυλακὲς ἀλλοσυνηχοῦμενα - μὲ παρέπεμψαν δι' εἰσηγηρίον σὺν φθισατοῖν «Σωτηρία», χωρίς ὡς ἀπεδείχθη νὰ εἶναι φ. ι. α. εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶχαν χρεβάτι στὴ «Σωτηρία» καὶ μὲ δώσανε κατέφυγον τότε τὴν προτροπὴν δύο πολιτικῶν συμπατριωτῶν μου τοῦ κ. Κινου Κόρκα καὶ Κόρκα Δημαρχοῦν σὺν εἰδικὸν ἀντιλόγο-παθολόγον ἱατρὸν κ. Βασ. Χρήστου, σὺν δὲν Πειραιῶς 24, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως σὺν ὡς ἐπιβὴ καὶ πολλοὺς ἄλλους ἔδωσαν ἀπὸ βέβαιον θάνατον, καὶ θεσὸν τέρμα σὺν μαρτύριον μου. Ὁ κ. Χρήστου μὲ ἐξήγαγε μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ καὶ ἐπιμελείᾳ, ὅσον οὐδεὶς Παθολόγος καὶ ἀντιλόγος μόνος του καὶ κατέργαζε τὰς γνώμας ὅλων ἀνακαλύψας κατὰ τὴν πλαγίαν ἀντινοσηφίαν, ὅστις ἐν τῇ κίρῳ 2 ἑκατοστὰ καὶ σὺν βράσιν τοῦ ἀριστεροῦ πνεύμονος ἓνα μεταλλικὸν βόλον, ποὺ εἶχε καταπῆ τὸν ἑνδεκαετῆ καὶ χωρίς νὰ δώσω σημασίαν ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἱατροί.

Ὁ κ. Χρήστου χωρίς νὰ τοῦ διηγήθω τὸ παρελθὸν μου ἀπεφάνθη ἄμεσος ὁ μόνος ἐξ ὅλων τῶν ἱατρῶν καὶ μετ' ἀπολύτου πεποιθήσεως περὶ τῆς πραγματικῆς ἀσθενείας μου, συστήσας ἄμεσον χειρουργικὴν ἐπέμβα-

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μὲ τὸ καταστρεφτικὸν κίνημα τῆς 1ης Μαρτίου κατέπεδη δὲν ἔχουμε ἀκόμα ἀνταποκρίσεις παντοῦ. ἰεῖν ὡς οἱ εἰδήσεις ποὺ ἔπρεπε ἰπ' ἐν Ἡπειρωτῶν.

Στὸ Κόνιτσα (Κόνιτσα) πέθανε 88 ἔτη ἀπὸ Γρίπη καὶ Καρδιᾶς (Κοκίτις). Πῆγε γιὰ τὴν Βούρπια νη γιὰ τὸ χωριὸν ἂν καὶ ἔχει πᾶν ἀπὸ 100 εἰκοχθῆς δὲν ἔχει δικό του. Σὺν μα φέρει καὶ τὴν εἰκόνα τῆς θεομήτορος ἀπὸ τὸ μεναστήρι τῆς Ζέριμας.

Στὸ Βραδέτο (Ζαγορίν) εἶχε τὸτο χιόνι πρὶν γιὰ τὰ βγάλουν μὴ γυναικὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς μὴχαν ἀπὸ τὸ μπαλκόνι.

Ἰδρύθηκε σὺν Γιάννινα φιλολογικὸς ὁμιλος μὲ σκοπὸ τὴν ἐκδοσιν περιοδικῶν. Πρὶς τοῦτο ζήτησε τὴν οικονομικὴν ἐλίσχυση τοῦ Δήμου Ἰωαννίνων.

Μετ' ἀφασιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ μετὰ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Πατριάρχου κατηγγήθησαν Μητροπόλεις τινὲς τῆς Νέας Ἑλλάδος καὶ θὰ συγχωρεθῇ ὡς εἰς ἄλλας, ὡς ἑξῆς:

Ἡ τῶν Ἰωαννίνων θὰ ἔχη τὰς ἐπαρχίας Ἰωαννίνων, Μετσόβων, Φιλίας τῶν Κονίτσας, Πωγωνίου μὲ πληθυσμὸν 165.000 καὶ ἐνορίας 300.

Ἡ Γερμανίαν εὐρίσκονται ὑπὲρ τὰς 30 ὁρσιν εὐτικαὶ ροπαὶ μὲ κατεύθυνσιν τὴν ἀναβίωσιν τῆς εἰδολωλαγείας. Αὐταὶ ἀπορρίπτουν τὸν Χριστιανισμὸν ἢ δεχόμενα τοῦτον ἀλλοιώνουν αὐτὸν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ν' ἀπογυμνωθεῖ οὗτος τῆς θείας αἵγλης. Κατὰ ταῦτα πᾶν Χριστιανικὸν εἶναι ξένον πρὸς τὴν Γερμανικὴν φυλὴν. Μιαν τῶν Ἐνώσεων καθοδηγεῖ ἡ σύγχροσ τοῦ τέως στρατοῦ Λούντενδορφ ἱατρός, ἐκχυθεῖσα ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Σοπενχάουερ.

Εἰς Ἰωάννινα θὰ τοποθετηθῇ νέον ὡρολόγιον τῆς πόλεως εἰς τὸ φρούριον διὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ τὸ παλαιὸν ὡρολόγιον τοῦ κάστρου διὰ τοῦτο ἐψηφίσαν, καθορίσας καὶ τὸ βάθος καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐγγειρήσεως.

Οἱ καθ' ἑαυτὸν καὶ Κόκκαλιν ἔκαμαν ἐνωτίον μου εἰδικὰ μαθήματα σὺν Πανεπιστημίου παρουσία δικασίων περὶ πονηρίων καὶ πολὺν ἱατρῶν διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν γεγονός ἐν τῇ ἱατρικῇ καὶ διατὴν ἐπιστήμῃ ἐπλάνατ', ἐπὶ 11 ἔτη, συστήσαντες προσοχὴν εἰς τὸν πραγματικὸν βίον τῶν ἱατρῶν.

Ἐχειροουργήθη τὴν 8 Ἀπριλίον ἐ. ε. ἀπὸ τοὺς ἄνωθεν διακεκομμένους χειροῦντας, τοὺς ὁποῖους καὶ εἰρηστώ θερμοτάτα καὶ ἐξήχθη τὸ μετᾶλλον σᾶμα ἀπὸ τὸν πνεύμονα πρὸς κατὰ πλῆξιν καὶ θανάτωσιν ὁμοῦ καὶ πρὸς μεγάλην τιμὴν τοῦ κ. Χρήστου, τὸν ὁποῖον θεωρῶ σωτήρα μου καὶ θὶ λὺγνομον ὡς καὶ ἡ οἰκογενεῖά μου ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Τοιοῦτοι ἐπιστήμονες τιμοῦν τὴν ἐπιστὴν ἐμην.

Ὁ Γεωργακοπούλου (ὁδὸς Θεομυλων 55.)

Ἀνταποκρίσεις

Γράμματα

Ἑφημερίδες

ΑΠ' ΤΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΩΝ

Τὰ «Ξενητ. Πουλιά», ὅπως καὶ σὺν περσμένο φύλλο ἔγραψαν, διαθέτουν τις δύο οὐτὲς στήλες, σὺν Ἡπειρωτικῶν ὀργανώσεων τοῦ εἶναι σὺν ξένα, γιὰ νὰ γράφουν δορεῖν τὰ ὀργανωτικά των ζήτηματα (προσλήψεις γεν. συνελεύσεων, ἀποφάσεις, ἐνέργειες, ἀποφάσεις κλπ.). Παρακαλοῦνται τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια νὰ μᾶς στέλλουν ὅτι ἔχουν γιὰ δημοσίευσιν γιὰ ἡμεῖς δὲν εἴμαστε ἐπαγγελματίαι δημοσιογράφοι καὶ δὲν εὐχαριστοῦμε νὰ συγκεντρώνουμε τὸ ρεπορτάζ.

Χωρὶνικὲς ἀδελφότητες στὴν Ἀθήνα εἶναι:

Στὸ περσμένο φύλλο ἀπαριθμήσαμε τις Ἡπειρωτικὲς ὀργανώσεις τῶν Ξενητῶν. Μέσα σ' αὐτὰς μποροῦμε νὰ νὰ κατατάξουμε καὶ τὴν «Ἑνωσὴ Ἡπειρωτῶν Κοπαῶν» συνοικιακὴ ὀργάνωσις ποὺ ἱδρύθηκε τὸν Νοέμβριον τοῦ 1933.

Ἐπαρχίας Κονίτσας Βούρμπανης (ὁ πρῶτος Ἡπειρωτικὸς σύνδεσμος ἱδρυθεὶς πρὸ 50 ἔτων), Νεολαία Βούρμπανης, Λεσκατισίου, Σέλτσης. Μαλίστης Πλάβαλης καὶ τῆς πόλεως Κονίτσας.

Φιλικῶν (ὁ ἀδελφ. Λίστης, Κουρμαδίου, Μπραγιωτῶν, Μαρούτσας, Ραβενῆς, Λευτοκαρῶν, Λεῖας.

Ἐπαρχία Ζαγορίου, Καλωτῆς, Μπάγιας, Νεοστίνου, Λιδοφρον (Ζονδῆλα).

Ἐπαρ. Πωγωνίου: Δελβιναίου, Βήσσης, Ζαχαρίνας, Μέγανης, Καζίου, Μόσσιου, Κάτω Ροβένια, Λάβδανης. (Στὸ ἐρχόμενο θὰ συνεχίσουμε)

φίσησαν 200.000 δραχμὰ.

Εἰς Ἡπειρον ἡ κυβερνήσις πρὸ ὑπολόγις διὰ τὴν κατασκευὴν ἔργων ποσὸν περὶ πᾶν 120 ἑκατομμυρίων, ὅλη τὸ τέταρτον ἢ πέμπτον τῆς ὅλης πιστώσεως διὰ τὴν πόρην. Λόγω τῆς ἐλλείψεως συγκοινωνίας, οὐκ ἔκτος τῆς ἀμαρτοδοῦ Πρεβέζης - Ἰωαννίνων - Ἀλβανίας οὐδεμία ἄλλη τοιαύτη ὁδὸς ὑπάρχει.

Ὅτῳ ἀπεφασίσθη ἡ κατασκευὴ τῶν ὁδῶν 1) Ἰωαννίνων - Γερμακίου - Λαρίσης, 2) Ἰωαννίνων - Ἡγουμένης καὶ ἐνδοῦται οὗτος ἡ Ἡπειρος μὲ τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν καὶ τὸ Ἰόνιον μὲ τὸ Αἰγαῖον καὶ Μαύρην Θάλασσαν 3) ἡ κατασκευὴ μέρους τῆς ὁδοῦ Κονίτσας - Ἀσπελίστης (Νεαπόλεως), ἐνοῦσης τὴν Ἡπειρον μὲ τὴν Κοζάνην, 4) τῆς ὁδοῦ μέχρι αὐχένος Ἀγ. Γεωργίου ὁδοῦ Ἰωαννίνων - Ἀρτης 5) τῆς ὁδοῦ Ἀρτης - Σαλαώρας (ἐξ. ὁδοῦ), τῆς ὁδοῦ Πρεβέζης - Σαγιάρας καὶ ἄλλων. Ἐν ταῦτοις ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως μέχρι τῆς ἐκτελέσεως ὑπάρχει καποία διαφορὰ μὲ τὴν Ῥωματικὴν γραφειοκρατίαν.

Ἐκδόσεις

Λάβαμε τὸ βιβλίον «Ἡ Ξενητὴ τῶν Ἡπειρωτῶν» τοῦ κ. Δημ. Α. Ζώτου. Ἐνταύθα τῆς διαλέξεώς του ποὺ ἔγινε σὺν ἀρχῆς τοῦ χρόνου σὺν αἰδοῦσιν τῆς ἀρχαιογραφικῆς Ἑταιρείας τῶν Ἀθηνῶν. Σελ. 32. Τιμὰ πρὸς 20. - Ὁμοίως τὴν «Φυσικὴ Ὑγιεινὴ» τοῦ συμπατριώτη μας φυσικοθεραπευτοῦ ἱατροῦ κ. Ἡλία Πέτρου. Δρχ. 60.

Ἡ Ἀδελφότης Ξενητεμένων Ἡπειρωτῶν εἰδοποιεῖ ὅτι:

Μὲ τὴν κήρξιν τοῦ Στρατιωτικοῦ νόμου καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν συγκεντρώσεων δὲν κάλεσε Συνέλευσιν. Μὲ πρῶτη εὐκαιρία θὰ γίνῃ ἡ ἐξαμηνιαία Γεν. Συνέλευσις στὴν ὁποία θὰ ἐκλεγῇ τακτικὴ Διοικητικὸ συμβούλιο.

Γιὰ ὅσους Ἡπειρώτες θέλουν νὰ γίνουν μέλη τῆς, ἡ ἐγγράφῃ εἶναι κατὰ βούλησιν (1 δρ. καὶ ἄνω) καὶ δὲ συνδρομὴ 10 δραχ. τὴν τοιμηνία. Μέλη τῆς μποροῦν νὰ γίνουν ὅλοι οἱ Ἡπειρώτες (συνέχεια σ. 32)

ΧΟΡΟΙ

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει δημιουργηθῇ μὴ σχετικὴ κίνησις σὺν Ἀπόκριες μὲ τοὺς χοροὺς ποὺ ἔκαναν αἱ Ἡπειρωτικὲς ὀργανώσεις καὶ ἔτι ἔχουν ἓνα ταχτικὸν χρονιατικὸν εἰσόδημα γιὰ ἐνίσχυση τοῦ Ταμείου των. Φέτος ὅμως, δυστυχῶς, μὲ τὸ κίνημα τῆς 1ης Μαρτίου, οἱ περισσότεροι χοροὶ δὲν ἔγιναν καὶ ὅσοι ἔγιναν δὲν πέτυχαν. Ὡς συνέπεια ἦταν νὰ χαθῶν ἀπὸ τοὺς Ἡπειρωτικούς κύκλους ὅχι μόνον τὰ κέρδη ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξόδα τῆς προετοιμασίας των.

ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΛΥΠΕΣ

Στις 3/3/35 πέθανε σὺν Νιρεατικὸν (Ζηγοῖ) ὁ τραυματίας Π. Μπασιανέκος 28 χρονῶν, ἀπὸ τὴν ἀρρώστια ποὺ συνέθεσε ἀρρίβει στους ἐργάτες τῆς Ἑταιρείας τροχιοδρόμων μὲ τις ἀνθυγιεῖς συνθήκες τῆς δουλειᾶς.

Στις 9/3/35 πέθανε σὺν Γιάννινα ἡ τοικοκυρὰ Νίτσα Βακόλα, μάνα τοῦ γιου κ. Κ. Βακόλα καὶ ἀδελφῇ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς τοῦ ἀδελφοῦ κ. Ἰωάν. Δακτύπουλον.

Τὰ Ξενητ. Πουλιά συλλογίζονται τοὺς σπαρακτικούς τῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γιὰ 20 γρότα ἐγγύησι

Γραφετεῖς συνδρομητῆς

Γιὰ τὴν Ἡπειρωτὶ 25 δρ.

εἶνε γιὰ 12 φύλλα.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΛΕΕΙ

ΟΙ ΗΠΕΙΡΩΤΙΣΣΕΣ

(Γυναίκες και γυναίκες)

Τὸ περιοδικό μας χωρίς νὰ θέλῃ νὰ ξεχωρίσῃ τίς γυναίκες σὲ γυναικωὶ νὶ τῇ (γυναικεία στήλῃ) γιατί ἔχει τὴν ἀντίληψιν ὅτι καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ γιὰ τίς γυναίκες τὰ ζητήματα εἶναι κοινά, μὲ τὸ δημοσίευμα ὅμως τοῦ περασμένου φύλλου τοῦ φοιτητοῦ Ε. Μ. στὴν ἴδια στήλῃ ἔγγιξε λίγο πολὺ τὸ ζήτημα τῆς Ἠπειρώτισσας γυναίκας ξεχωριστά πιά.

Κι' εἶται ἐδῶ θὰ δημοσιεύσουμε ὅ,τι σχετικὸ μᾶς στείλουν οἱ Ἠπειρώτισσες. Σήμερα ὅμως δὲν ἔχ' μὴνουμε ἀποκλειστικὰ γιὰ τίς Ἠπειρώτισσες, ἀλλὰ γενικώτερα, δηλ. θὰ δώσουμε κομματάκια ἀπὸ τὴ Γυναικεία Στήλῃ τοῦ «Πανθεσσαλικοῦ Βήματος».

Ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ τῆς γειτονικῆς μᾶς (Θεσσαλίας) ἀνοίγει μιά συζήτηση μὲ θέμα «οἱ Σχέσεις τῶν συζύγων» καὶ κάθε μιά λέει τὴ γνώμη της.

Ἡ κ. Π. Ζ. λέγει:

Λέμε τοὺς ἄνδρες ἐγωϊστές, χωρίς ὑπολογισμὸν ὅτι στὴν πραγματικότητα εἰσεῖς οἱ γυναίκες εἰσάγετε οἱ μεγαλυτέρες ἐγωϊστικὲς. Χωρὶς νὰ φοβηθῶ τομῶν νὰ λέω ὅτι δὲν εἴμαστε οὐτε κἀν εὐγενεῖς ἐγωϊστικὲς. Ὑπάρχουν εὐγενεῖς ἐγωϊσμοί, τοὺς ὁποῖους συγχωρῶ ἀπολύτως. Εὐγενεῖς ἐγωϊσμοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού αἰσθάνεται ἡ σύζυγος ἢ ἡ μητέρα πὺς δημιουργοὺς μὲ τὴν προοπτικὴν τῆς εὐτυχισμένης οἰκογένειάς της.

Μὰ ἡ σημερινὴ γυναίκα ἔχει ἀκαταλόγηστο τὸν ἐγωϊσμό. Δὲν λογαριάζει ποτὲ τὰ ἐξοδα τοῦ συζύγου της γιὰ νὰ κανονίσῃ καὶ τὰ ἐξοδα της. Ποτέ. Οὐδέποτε. Πάντα θέλει, πάντα ζητεῖ, πάντα ὀδεύει, χωρὶς νὰ φωνάζῃ τὴν περιέργειαν τοῦ ἀνδρὸς πὺς προσπαθεῖ νὰ τῆς κἀνὴ τὸ βίο της ὅσο μπορεῖ ἄνετο.

Σὲ λίγο καταφθάνουν καὶ τὰ ἐπιλεκτικὰ μέλη τῆς οἰκογένειας τὰ παιδιὰ. Τὸ κλάμα τοῦ μικροῦ, ἡ ἀρρώστια, ἡ ἀναγκασία ἐξοχῆ γὰ τὴν ὕγεια του, ἀρχίζουν νὰ δημιουργοῦν ἀνάγκες καὶ οἱ ἀνάγκες κενὰ οικονομικά, πὺς δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ συμπληρωθοῦν. Καὶ δεῖλὰ δεῖλὰ ὁ σύζυγος, ἀναλογίζοντας τίς ἀνάγκες τῶν πρώτων χρόνων πὺς πέρασαν ἄνετα μὲν γιὰ τὸ βίο τὸ σπιντικό, κουραστικά δὲ γιὰ τὴν τέπνη, βροῖται τὴν αἰτία τῆς σημερινῆς ἀνυποφορῆς τῆς. Καὶ βλέπει μπροστά του τὴν ἀγαπημένην σύζυγον, πὺς ὡς τώρα στὰ ὄνειρά του καὶ στὴν πραγματικότητα ἦταν ὁ Ἀγγελὸς τῆς ζωῆς του, τὴν βλέπει τώρα δαίμονα καὶ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας του. Γι' αὐτὸ βροῖται ἡ γυναίκα ἀντίθετο πιά τὸν τρόπο τοῦ συζύγου της. Μὰ ἐπειδὴ ὁ κἀθε πατέρας, ὅσο σκληρὸς κι' ἂν εἴναι αἰσθάνεται τὴ φυσικὴ ἀγάπῃ γιὰ τὰ παιδιὰ του, αἰσθάνεται καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ζῇ μὲ τὴν μητέρα τῶν παιδιῶν του.

Μὰ ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶναι καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σοστὸ μαρτύριο. Γι' αὐτὸ, κυρία μου, ἔστω καὶ ἀργά, ἀκολουθήσε τὴ συμβουλὴ μου: Βοήθησε. Βοήθησε... Ὅσο μπορεῖς καὶ ὅσο δὲ μπορεῖς νὰ ξεκουράσῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, πὺς σὲ πῆρε γιὰ νὰ τοῦ κάμῃς τὴ ζωὴν του εὐτυχισμένην μὲ τοὺς τρόπους σου καὶ τὴ συμπεριφορὰ σου. Προτίμησε νὰ στεργίζῃς ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ σου πολλὰ πράγματα, νὰ ξεκουράσῃς τὸ σύντροφό σου, ὅχι τὸ σκλάβο σου. Οἱ σημερινὲς γυναίκες παντρεύονται δυστυχῶς γιὰ νὰ πάρουν τοὺς σκλάβους πὺς θὰ δουλέψουν γι' αὐτὲς σ' ὅ-

ποῖς δὲ γνωρίζει τὸ Κάντσικο ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μας, ἃς τὸ μάθει τώρα ἀπὸ τὸ Περιοδικό μας.

Τὸ Κάντσικο εἶναι χωριὸ τῆς Κόνιτσας, μακριὰ 8—9 ὥρες ποδοδρόμο, μὲ ζῶα. Γιὰ τὰ πᾶσι δὲ ξενητεμένους τὸ καλοκαίρι εἶναι θαυμάσια, γιατί περνᾷ μέσα ἀπὸ ρέματα καὶ βουνά, στολισμένα μὲ τὰ θεόρατα ἔλατά τους καὶ τῆς καταπράσινης ἐξέως, τριγύρω στὰ βουνὰ δὲ σκουν τὰ ἐλάχικα πρόβατα σέρνοντας τὰ βαριά κουδούνια στὸ λαϊρὸ τους, πὺς τὰ λαλήματά τους μοιάζουν μὲ μουσικὴ καὶ ὁ τσοπάνος π' ὅταν δὲν ὑπάρχουν ζημιές καθιζήμενος σὲ κανένα ἴσκιον ἢ σὲ ραχούλα τὸ λέει μὲ τὴ φλογέρα του καὶ τὰ τσιτζίκια, μεθυσμένα ἀπ' τὴς δροσιῆς τὸ λένε κι' αὐτὰ σὰ νάνε κυρίαρχοι τῆς γῆς.

Τὸ μόνο πὺς δὲν εὐχαριστεῖ εἶναι οἱ δρόμοι, «δρόμους νὰ τοὺς κάνει ὁ Θεός»!

Ὁ ξενητεμένος κάθεται σὲ καμμιὰ δρύση νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ πιεῖ χρυσὸ νερό τρωγὼν τὰ πουλιὰ τοῦ λέν: σῆκω, ξεκίνα σὲ καρτεροῦν στὸ σπῆτι.

λὴ τὴ ζωὴ τους. Ἄν ἡ γυναίκα σκεφθῇ ὅτι παντρεύεται γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνδρα της, γιὰ νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὴ στὴν εὐτυχία του καὶ στὴν ἡσυχὴ τῆς ζωῆς του, ἔ, τότε πιστεύω ἀκράδαντα πὺς δὲν θὰ βρεθῶν ποτὲ δυστυχισμένα ἀντρώπινα.

Ἀς ἀκολουθήσωμε, λοιπὸν, αὐτὴ τὴ γοημὴ καὶ εἶμαι βεβαία πὺς θὰ συντελέσωμε στὴν εὐτυχία τῆς οἰκογένειας καὶ τῆς Πολιτείας ἀκόμα, γιατί θ' ἀποδώσωμε στὴν κοινωνία ἄνδρες μὲ δύναμιν καὶ ζοῆν, γιὰ νὰ μὴ μὴν ὑπάρχουν νὰ ἐργασθοῦν ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ τῆς Πατρίδας.

Δημοσιεύοντας τὰ παραπάνω ἔχομε τὴν γνώμη ὅτι δὲν ἀρρᾷ τίς περισσότερες γυναίκες τῆς Ἠπειροῦ κι' οὐτὰ βέβαια καὶ τῆς Θεσσαλίας.

Θάταν ὕβρι γιὰ τίς δικές μας γυναίκες νὰ τίς ὀρμηνίσωμε ἡμεῖς νὰ βοηθοῦν τοὺς ἄνδρες!

Χωρὶς νὰ μᾶς τὲ πουν, στὰ χωριά μας γίνεται αὐτὸ ἀπὸ αἰῶνες.

Μήνα τι ἄλλο κάνουνε; ἄρ' ὄντας γεννιῶνται ὡς πὺς πεθαίνουν; Δουλεῖα καὶ πάλι δουλεῖα. Μέρα, νύχτα, χειμῶνα, καλοκαίρι, μέρα κι' ἔξω, καὶ στὸ πατρικὸ της καὶ στὰ πεθερικά της.

Ντροπὴ μᾶς λοιπὸν, εἶναι νὰ ποῦμε σὲς μάγκες μας, σὲς ἀδερφές μας, σὲς γυναίκες μας νὰ μὴ κἀθωνται... Ἰσια, ἰσια πὺς τὸ ἀντίθετο πρέπει νὰ γίνῃ.

Βέβαια ὑπάρχουν καὶ λίγες Ἠπειρώτισσες πὺς

δὲ θέλουν νὰ δουλεύουν νὰ σκελετίζονται μόνον ἀπὸ τῶν νὰ πίνουν καὶ νὰ στολίζουνται.

Καὶ ταχέμ' γι' αὐτὲς τὸ δέλεμα. Γι' αὐτὲς τίς λίγες γὰ νὰ μὴν ἀγχιέτουν καὶ γίνων περσιέστερες, οἱ ἔσπριστες. Ἐκτὸς βέβαια καὶ αὐτὲς εἶναι ἄλλη τάξη. Ὁ τῆς κἀνουμε μόνη.

Β. Χωριάτης

ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΜΑΣ: ΤΟ ΚΑΝΤΣΙΚΟ

Μόλις φθάσει κοντὰ στὸ χωριὸ τὰ παιδικὰ τρέχουν πὺς καὶ πὺς πρῶτο νὰ πάρει τὰ σαχάρικα, ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ Γιώργου (ἃς ποῦμε). Μόλις φθάσει στὸ σπῆτι του τρέχουν ὅλοι συγγενεῖς καὶ φίλοι καὶ σκορπᾷ σ' ὅλους τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο, ὅπως σκορπᾷ καὶ τὴ λύπη στὸ ξεπροβόδιμα.

Τὸ Κάντσικο συνορεύει μὲ τὰ χωριά Φούρκα, Λαγγαδᾶ, Ζέρμα καὶ Κεράσοβα. Στὴν κορφή στὸ χωριὸ εἶναι τὸ Ρουμὲν ἀπηγορευμένο γιὰ βοσκὴ, καὶ ἄλλοιως λεγόμενο (Κουρῆ), κάτω ἀπ' τὸ χωριὸ στὴν ἀκρὴ εἶναι ἡ Σκήψη κοινοτικὸς μπαξές, πὺς φυτεύουνε πράσσα, λάχανα καὶ λουλούδια ἀνάμεσα στ' αὐλάκια. Τὸν Ἀλωνάρι χαίρουν νὰ τὰ βλέπει.

Τὸ χωριὸ ἔχει ἴσα μὲ 130 φαμίλιες, καὶ βρίσκεται σὲ πῆλομα περὶ τὰ 800 μέτρα: οἱ κάτοικοι ἄνδρες καὶ γυναίκες δουλεύουν στὰ κτήματά των τὴ γεωργίαν, ἀλλὰ οἱ ἄνδρες τὸ χειμῶνα ταξιδεύουν περνούοντας καὶ τὰ φορτηγὰ μαζί των, εἰς Θεσσαλίαν, Χαλκιδικὴν καὶ Τσάμικο πὺς δουλεύουν κτιστές. Οἱ γυναίκες τὸ χειμῶνα ἀσχολοῦνται μὲ τὰ λίγα γιδόπροβατα πὺς ἔχει καθεστὴ γιὰ τὴν πόρευσή του, τὴν ἀνοίξῃ στέφνουν καθάρη ροβὴ καὶ καλαμπόκη καὶ διάφορα σιτάρια. Τὸν Κερασάρη βοτανίζουν τὰ σιτάρια καὶ τὰ καλαμπόκια.

Τὸν Θεοτὴ οἱ ξενητεμένοι Καντωῖται γυρίζουν στὸ χωριὸ γιὰ νὰ θεορίσουν καὶ τὰ σιτάρια πὺς ἔσπειραν.

Τὸ Ἅγιος Παρασκευῆς γίνεται πανηγύρι πὺς χορεύουν, ἄνδρες καὶ γυναίκες, παιδιά καὶ κορίτσια, τὰ τραποῦδια μας καὶ πὺς πολὺ

Μπιζέρισα τὴ ξηνετιά νιάτα καίμμένα νιάτα μου Νιάτα μου καὶ λεβεντιά μου Δὲν σὰς γλέντηςε ἡ καρδιά μου...

Μ' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι ξεχνᾷν τὰ βάσανα τῆς ξενετιᾶς.

Τὸν Αὐγουστο φέρνουν τὸ κλαδί γιὰ τὰ γιδόπροβατα.

Τοῦ Σταυροῦ μαζεῖουν τὰ καλαμπόκια καὶ τὸν Ἀϊμῆτη σπέρνουν καὶ φεύγουν γιὰ ταξίδι.

Ἀπὸς 130 οἰκογένειες καὶ δεκαεὶα ζοῦν μόνον ἄπ' τὸ χωριὸ πούλονται τὸ λίγο σιτάρια πὺς τοὺς περισσεύει καὶ μὲ διάφορες δουλιές πὺς κάνουν στὸ χωριὸ. Μακαλῆδες, παπάδες, τσοπάνηδες καὶ γελαδάηδες. Οἱ ἄλλοι ἄνδρες ξενητεύονται ὅχι νὰ θανατώσουν τίς πόλεις καὶ τὰ διάφορα χωριά ἀλλὰ νὰ δουλέψουν γιὰ νὰ κοινοῦσιν κάπως καλῆτερα τὴ πόρευσή τῆς χρονιάς.

Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια πρὶν καταστραφῶν τ' ἀμπέλια ἀπὴν φυλοῦσερα γίνονταν ἀνταλλαγὴ προϊόντων μὲ τὰ γειτονικά χωριά ἢ πούλουναν τὸ κρασί καὶ τὸ ρακὶ καὶ μὲ τὰ χρήματα ἀγόραζαν ὅτι χρειάζονταν γιὰ τὸ σπῆτι.

Οἱ νέοι Καντωῖται βλέποντας τίς μεγάλες ἀνεργίες πὺς ἔχουν τὰ ταξείδια, ἐστράφησαν πρὸς τὴν καλλιέργειαν τῆς γεωργίας καὶ τὴν δεινροφυσίαν καρποφόρων δένδρων, καὶ θάνα προτιμότερον νὰ στραφῶν καὶ στὴ καλλιέργειαν τῆς κατὰς, καὶ γιὰ τοῦτο ἱδρυσαν τὸ σύλλογον «Γεωργικὴ Νεολαία Καντωῖτου».

Σκοπὸς του εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς γεωργίας, ἡ ἐξημέρωσις ὅλων τῶν ἀγρίων δένδρων διὰ ἐμβολιασμοῦ, ἡ ἱδρυσις φυτωρίων καὶ διανομὴ δωρεὰν εἰς τοὺς κατοίκους, ἡ διώξις παντὸς καταστρεφόντος τὰ καρποφόρα δένδρα κλ.

Ἡ «Γεωργικὴ Νεολαία» ζήτησε ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο τὴν ἀποστολὴν συνεργείου διὰ ἐμ-

ΚΑΘΕ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ

ΤΑ ΠΥΡΣΟΓΙΑΝΝΙΤΙΚΑ

Βγάζοντας τὸ Περιοδικό μας βρήκαμε σὲ τσακωμὸ τοὺς Πυρσογιαννίτες. Ἡμεῖς, τὸ τονίζουμε μιά γιὰ πάντα ὅτι, θὰ δημοσιεύουμε κάθε τι πὺς ἀφορᾷ τὰ γενικά ζητήματά μας (χωριῶν, ἐπαρχιῶν, ἐργασιῶν κλπ).
Κύριε Διευθυντά,
Παρακαλῶ δημοσιεύσατε τὴν ἐπιστολήν μου εἰς ἀπάντησιν...

Ψεῦδῃ εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἰσχυρίζονται ὡς ἀληθῆ.

Ποῖον λαμπρὸν καὶ ἀξίον θάνασμον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Πυρσογιαννίτη καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἔργον τοῦ Κοιν. Συμβουλίου; Ποῖους ὁρίους δόμοις, ποῖες περιφημίες βρῶσες; ποῖες ὥραιες πλατεῖες;

Ἡμεῖς τοῦλάχιστον ζῶντες στὴν Πυρσογιαννίτη καὶ δὲν τὰς γνωρίζομεν.

Ποῖον δόμον ἔκανε τὸ Κοιν. Συμβούλιον; Πᾶν πλατεῖαν;

Μήπως ὁ δόμος ἁγίου Μηνᾶ τὸν ὁποῖον ἔκαναν μὲ τὰς ἀξίες των οἱ φιλοπεδόδοι πατριῶταί μας, εἶναι ἔργον τοῦ Κοιν. Συμβουλίου; ἢ τὴν πλατεῖαν τοῦ Σχολείου; Μήπως ἔννοον τὴν περιφημὴν βροῦσιν τοῦ Γκουπέ ἀπὸ τὴν πολεῖαν τὸ παρελθὺν ἔτος παρουσιάσθησαν τόσα κρούσματα τύφου ἢ τὴν βροῦσιν Γκασιάδικο πὺς στερέβη τὸ καλοκαίρι;

Πλανάται ὅς τις νομίζει ὅτι θέλω νὰ συκοφαντήσω τὸ Κοιν. Συμβούλιον. Ἄν ἔγραφα ὅτι ἔγραψα τὸ ἔκανα μόνον καὶ μόνον διότι ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ χωριὸ μου στὸ ὁποῖον ζῶ, καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον θέλω καὶ τὸ Κοιν. Συμβούλιον νὰ φροντίσῃ κατὰ τὸ δυνατόν ἀφοῦ ἔχει παρὰ τὸ πλεονὸν του γιὰ κάθε ἐξωραϊστικὸν ἔργον τὴν θέλησιν καὶ τὴν ὑποστήρηξιν ἀπάντων τῶν πατριωτῶν μας.

Ἄν ἔγραφα δυὸ λόγια γιὰ τοὺς ξένους δὲν ἠθέλησα νὰ τοὺς ἐπαινεῖται.

Ἡμεῖς ἂν λέμε τίποτε γιὰ τὴν Πυρσογιαννίτην ἔχομεν τὸ δικαίωμα διότι πληρώνομεν γι' αὐτὴν φόρους κ.τ.λ. καὶ ἔχομεν τὴν ἀπαίτησιν νὰ παρικολουθοῦμε πὺς καὶ πὺς διατίθενται. Τὸ μόνο τὸ ὁποῖον ἄλλος κανεῖς εἶχε νὰ κἀν ἔφ' ὅσον ἀνιλαμβάνετο τὰ πράγματα διαφρετικότερα ἀπὸ ἐμῶν νὰ ἀμφισβητήσῃ ὁρισμένα πράγματα μὲ τρόπον ἐνδρεπῆ.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν

Ἰω. Καραγιωζης

Ἀθῆναι 1 Ἀπριλίου 1935

βολιασμὸν διαφόρων δένδρων.
Ὁ Σύλλογος θὰ εἶνε ἕνας σταθμὸς προόδου γιὰ τὸ χωριὸ.

Καὶ οἱ ξενητεμένοι χωριανοὶ πὺς εἶναι στὴν Ἀμερικὴ ἔχουν τὸ Σύλλογον «Ἁγία Πανασκή» καὶ ἐφτιαξαν διάφορα ἔργα, γέφυραν, Νεκροταφεῖο, Σχολεῖο καὶ τώρα φτιάχνουν τὴν Κεντρικὴν ἐκκλησίαν «Ἁγία Πανασκή», ἐκτὸς ἀπαντὰ τὰ ἔργα χρειάζεσθαι νὰ γίνῃ μὴ Γεωργικὴ βιβλιοθήκη γιὰ νὰ διαβάζουν ὅλοι οἱ χωριανοί. Ὁ ἀείμνηστος Λύτρας πὺς πέθανε στὴν Ἀμερικὴ, ἄφησε ἀρετὰ χρήματα πὺς μὲ τὸν τόκο παντρεύεται 5 κορίτσια τὸ χρόνο.

Ἐπίσης καὶ τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον πὺς εἶνε ἀπ' τοὺς κ. κ. Χ. Πιτσωτῶν, Σ. Τσιμοῦλη, Χ. Μουκούλη, Σ. Σπέλα καὶ Α. Βασιλοῦλη, ἐφτιαξαν διάφορα κοινοφελῆ ἔργα, ἀλλὰ τὸ πὺς καλῆτερον εἶνε ἡ ἀπαγόρευσις τῆς περιφερειαῖς Προσχολίας, Καστανάδικα καὶ Περίτα, διότι ἦταν ἀμπέλια πὺς καταστρεφόνταν ἀπ' τὴν φυλοῦσερα καὶ τώρα θὰ φυτεύοιεν μὲ ἀμερικανικά κλήματα.

ΤΑ ΚΑΤΣΑΝΟΧΩΡΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 22 σελίδα)

λιεργῆται μὲ πρωτόγονα μέσα πὺς ἀποτελεῖσθαι ἔχει 14—16 ὥρων δουλεῖα τὴν ἡμέρα καὶ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ δώσῃ στοὺς κατοίκους οὐτὲ τῆς μιστῆς χρονιάς τὸ ψωμί.

Στὴν κτηνοτροφίαν δὲν ἀσχολεῖται ὁ κόσμος ὅσο θὰ ἔπρεπε, ἐνῶ τὸ μέρος εἶναι κατάλληλον γι' αὐτὸ, καὶ ἔτσι καθε οἰκογένεια ἔχει τὴν ἀπαραίτητη ἀγέλαδα καὶ λίγα γιδόπροβατα γιὰ τὸ γάλα, γαϊούρι κλπ.

Τὰ χωριά μας ἔχουν ξύλα γιὰ κάρβουνα πὺς ἐλάχιστον γίνεται ἐκμετάλλευσή τους ἐνῶ θὰ μπορούσε κατὰ νὰ βοηθήσῃ καὶ αὐτὴ τοὺς κατοίκους μὲ τὸ φτιάξιμον ἀσβέστης, κάρβουνου κλπ.

Ἐκεῖνα πὺς σχεδὸν εἶναι ἀνύπαρχτα σὲ μᾶς εἶναι τὰ φρούτα, ἂν ἀφαιρέσει κανένας λίγες κληματάρικες, κερασῖες, καρυδιές καὶ συκιές τὰ μόνια μπόλικα φρούτα εἶναι τὰ σκάμνα, κρόνια, κούμπλα καὶ ἄγραχάδια.

Στὴ μὲροφωσῇ: ὅλα τὰ χωριά ἔχουν Δημοτικὰ Σχολεῖα, μὲ ἕνα ἡμιγυμνάσιον στὸ Καλέντζι ὅπου εἶναι καὶ ὁ Σταθμὸς, Τηλεγραφεῖο καὶ Εἰρηνοδικεῖο. Πρωτοῦ γίνετο ἑλληνικὸ ὅ ὅλα τὰ χωριά εἶχε μέχρι τὸ Σχολαρχεῖο.

Ὅσο ἀπὸ Συγκοινωνία εἶναι ὅπως σ' ὅλες τίς ἐπαρχίες τῆς Ἠπειροῦ. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε πὺς νὰ θυμίζει πὺς ζοῦμε στὸν 20 αἰῶνα τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τοῦ αὐτομάτου, ἐνῶ ἀντίθετα, κασικόδοι μοι πὺς μᾶς θυμίζουν τὴν πρὸ 50 χρόνων ἐποχὴ. Τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπερὰ πὺς πολλὲς διαμαρτυρίες, παρακλήσεις κλπ. ἀρχισεν νὰ γίνεται ὁ δρόμος Ἰωαννίνων—Κατσανοχωρίου πὺς ἔχει φτιάσει στὰ πρόθυρα τῶν χωριῶν, ὁποῖο τὰ χωριά δὲν ἐφθασε ἀκόμα. Ἐλπίσεται ὅμως πὺς δὲ θὰ μείνῃ ὡς ἔχει γιὰ τὸ καλὸ τῶν χωριῶν μας, ἄλλωστε κα νένας δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ πὺς ἡσυχαιοσύνη εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς σπουδαιότερους παραγόντας, τῆς ἐκπολιτιστικῆς ἀναπτύξεως καὶ οικονομικῆς εὐημερίας καθε ἐπαρχίας.

Πάντως τὸ συμπέρασμα εἶναι ἕνα:

Ἡμεῖς τὰ Κατσανοχώρια καθυστεροῦν τρυμερὰ καὶ μὴ φαίνεται πὺς αὐτὸ δὲ μὴ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιεῖ κανέναν οὔτε κείνους πὺς μένουν ἐκεῖ οὔτε μᾶς ἐδῶ στὴν ἐξορία, καὶ νὰ θελήσουμε νὰ ἀσχοληθοῦμε σὲ σοβαρὰ μ' αὐτὰ, γρήγορα θὰ φτάσῃν στὸ ἐπίπεδον πὺς τοὺς ἀρμόζει.

Καὶ ἐπιμὲν στὴ γνώμη μου, πὺς μὴ ἀπ' τίς σοβαρότερες αἰτίες τῆς καθυστέρησός των χωριῶν ὅ ὅλα τὰ ἐπιπεδα—ἐνῶ τὸ σύνολον ταξιδεύει καὶ ὁλοι μᾶς ἀρετὰ μορφωμένοι—εἶναι πὺς οἱ ξενητεμένοι δὲν πάσχουν νὰ κἀνουν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κάμουν γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ μᾶς. Μὰ ἂν δὲν ἔγινε, ἃς γίνῃ τώρα ἀπὸ μᾶς.

Αὐτὰ γιὰ τώρα.

Ἀθῆναι 20 4-35

Δ.Ι.ΠΑΠ.

ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ

ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

—Τί λέει τὴ κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν προσπάθειά μας.

—Πὺς εἶδαν οἱ ἀναγνώσταί μας τὰ «Ξενητεμένα Μουλιὰ».

—Πρῶτα μὲν τὸν καθέναν ἂν χἀλάλει ἢ χἀράμει μᾶς δίνει τὸ δυσκολόλογον τᾶλλον τοῦ

Οἱ πρῶτες δέκα χαρακτηριστικὲς ἰπανήσεις.

1) Ὁ Βουρμπανίτης κ. Μ. Τράντας ἐπιθεωρητὴς σιδηροδρόμων:

—Πολὺ καλὸ κι' ὀλίγο τολμηρὸ ὅμως.

2) Ὁ Δελβινακιώτης κ. Ἀν. Ρούκης (φούρναρης):

—Ὁ σὰς ζητήσω ἀποζημίωση, γιατί ἀπ' ὅ, ὅπου ἀρχισεν νὰ τὸ διαβάσω κι' ὡς τὸ βράδυ ὅλη τὴν ἡμέρα σχεδὸν δὲν εἶχα καμμιὰ ὅρεξη γιὰ δουλειά, ἀπὸ τὴ συγκίνησιν.

3) Ὁ κ. Φίλιππος (διορθωτὴς ἐφημερίδων):

—Πολὺ ψυχολογημένο.

4) Ἡ γκαρσὸν ἀπ' τὴν Καρίτσα:

—Χαράμι τὸ τᾶλλον, δὲν ξεναπέρνω, δὲν ἔχει ἐργατικά—ταξικά ζητήματα.

5) Ἡ Βηθσιανιώτισσα γυναίκα τοῦ Στ. Μακρυγιάννη (φούρναρης):

—Διάβασα κι' μιὰ φορὰ τὴ δ' κ' ἡ